

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

17. DUBNA 2005

Z obsahu:

Mane nobiscum, Domine!

Poselství Jana Pavla II.

Urbi et Orbi

27. března 2005

- strana 2 -

Velikonoční tajemství

P. Antonín Sorg OCarm.

- strana 4 -

Puberta - a co teď?

Rodičovské dilema mezi
důvěrou a kontrolou,
starostí a odpovědností

- strana 6 -

Z ašramu do kláštera

P. Josef-Maria Verlinde,

žák slavného

indického guru, se stává
zakladatelem řádu

- strana 8 -

Chrámů jsou posvátné

prostory, nikoliv

sportovní haly

Malá katolická etiketa

- strana 10 -

Počátky Církve (2)

Mario Galizzi

- strana 12 -

Já jsem (16)

Eucharistické meditace

ctih. Conchity Armidy

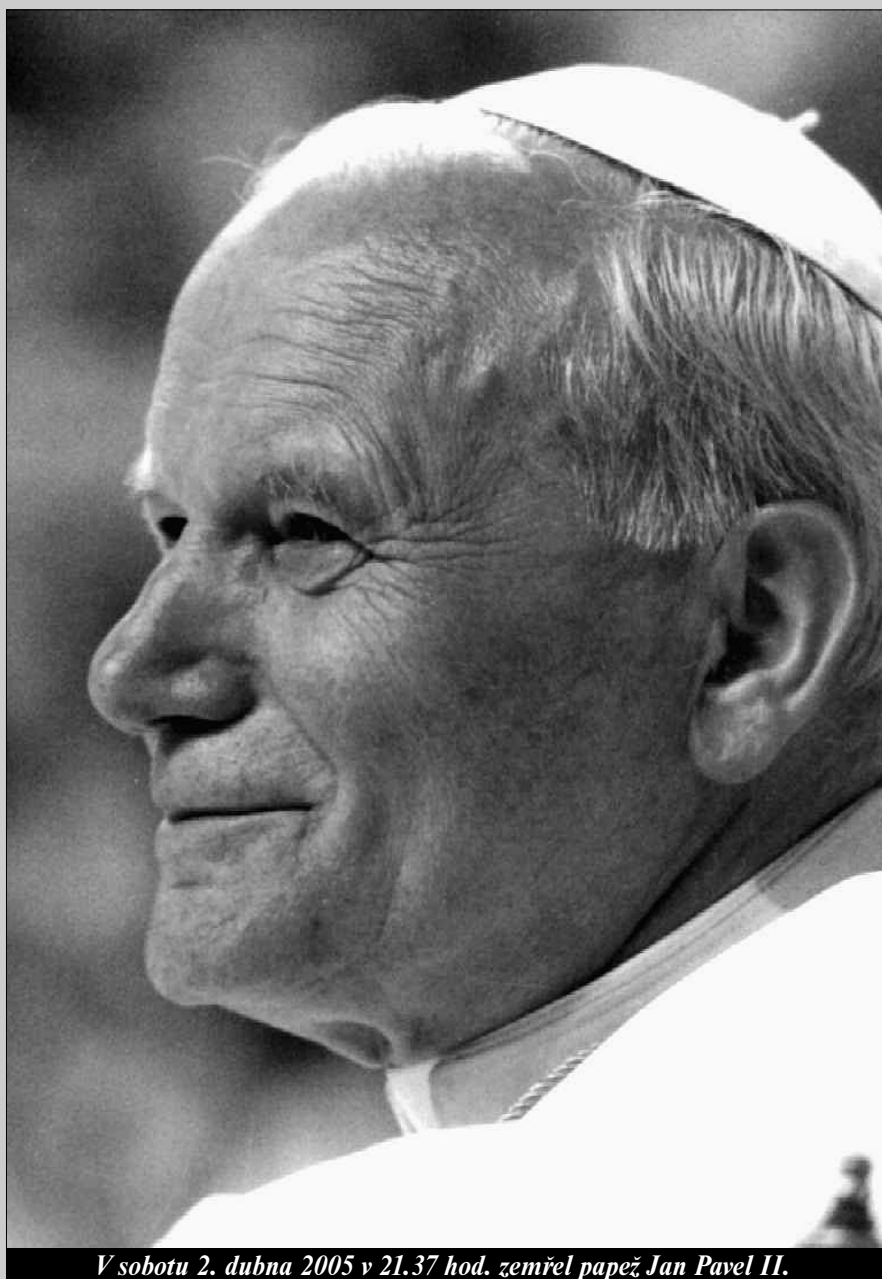
- strana 13 -

Výzvy fatimského

poselství (5)

Četba na pokračování

- strana 14 -

V sobotu 2. dubna 2005 v 21.37 hod. zemřel papež Jan Pavel II.

EDITORIAL

V podobenství, ve kterém nám božský Spasitel zcela otevřeně představuje sama sebe jako dobrého pastýře, výstižně charakterizuje svou pastýřskou službu jako hlavní podstatu svého mesiášského poslání: je to záchrana svěřených ovcí ze smrtelného ohrožení.

Podstatné vlastnosti dobrého Pastýře vycházejí ze srovnání jeho vztahu a jeho chování k ovcím se vztahem a jednáním záškodníků, kteří ovce naopak nebezpečně ohrožují. Jak jeho pastýřská služba, tak i zlovolná činnost nepřítele jsou charakterizovány velmi výstižně a konkrétně a nemůžou nikoho nechat na pochybách, že zlo tu nepředstavuje zlo jako něco abstraktního, nýbrž že se jedná o záměrné a promyšlené jednání záměrně jednajících osob.

Jde tu však současně o něco mnohem hlubšího než o pouhé srovnávání. Všechny vzácné a ušlechtilé vlastnosti dobrého Pastýře jsou přímo nezbytné k tomu, aby se ovcím dostalo náležité ochrany a záchrany před smrtelným ohrožením. Ve slovníku, který Pán pro označení svého protivníka používá, není ani náznaků po nějaké toleranci, naopak, škůdce je nekompromisně demaskován a tak říká postaven na pranýř. Výčet charakteristických rozdílů vrcholí ve srovnání: oni ovce loupi a rdouší jako cizí, já za ně dávám svůj život jako za své.

V tomto Ježíšově podobenství vystupuje tedy celé jeho spásné dílo ve velmi dramatické naléhavosti. Jeho smrt na kříži, kterou musel podstoupit, aby lidé byli spaseni, dostává ještě širší perspektivu, neboť situace na poli spásy se jeví daleko složitější a dynamičtější. Jeho zdí opatřený ovčinec, což je zcela nepochybně jím založená Církev, je i po jeho historické smrti a zmrtnýchvstání nadále vystaven závažným úkladům nepřítele a dobrý Pastýř mu mu-

si stále čelit tváří v tvář. Nasazuje svůj život, protože nepřítel v podlém převleku pastýře vniká do ohrady, loupi, rdouší a ničí, takže se jeho ovce i v jeho ohradě mohou cítit zcela bezpečně jen v těsném sepětí se svým Pastýřem. Proto nám dobrý Pastýř

ve svém podobenství dvakrát zdůrazňuje, že nikoliv dá nebo dal, nýbrž stále **dává** život za své ovce. Jeho oběť není jednorázový akt, ale trvalý stav.

Situace je ještě složitější, pokud jde o „jiné ovce“, které

jsou také jeho, i za ně dává život, jsou však v mnohem horším postavení. Jestliže nepřítel tak ohrožuje a hubí ovce přímo v jeho střezované ohradě, jak teprve se vede ovcím, které jsou mimo ohradu vystaveny vlkům na pospas. Jejich osud leží dobrému Pastýři velice na srdci. Nemluví však vůbec o tom, že by měl v plánu zřídit pro ně nějaké další ohrady. Zná jen jediný způsob jejich záchrany, tak jak mu to uložil Otec: přivést je všechny do **jediného ovčince** a do tohoto ovčince vede jediný legální vchod: sám Pastýř – to jsou jeho dveře. Jedině skrze něho vede cesta ke spáse, k nezbytné pastvě a pravému životu.

Ježíšovy homilie si zaslouží pozornost i po obsahově strukturální stránce. Existuje metoda takového rozboru, tzv. obsahová analýza. Výzkumník v tomto případě nezkoumá názory a mínění dotazovaným, nýbrž podrobí rozboru obsahu, jimiž jsou vyplněny sdělovací prostředky, a to tak, že kvantitativně měří, kolik prostoru věnují té či oné záležitosti. Z poměru a srovnání získaných údajů je možno např. předpovídat závažné skutečnosti, o kterých se zatím třeba z taktických důvodů otevřeně nepíše, ale které pak lze s velkou pravděpodobností předpokládat. Kdybychom použili

Pokračování na str. 11

Mane nobiscum, Domine!

Poselství Jana Pavla II.
Urbi et Orbi 27. března 2005

Pane, zůstaň s námi! (srov. Lk 24,29)

Těmito slovy zvali učedníci emauzští tajemného Pocestného, aby zůstal s nimi, když se schylovalo k západu onen první den po sobotě, ve kterém se stalo něco neuvěřitelného.

Kristus vstal z mrtvých, tak jak slíbil, ale oni to ještě nevěděli. Nicméně slova Pocestného během cesty postupně rozehrála jejich srdce. Proto ho pozvali: *Zůstaň s námi.*

Když se posadili ke stolu k večeři, poznali ho *při lámání chleba*. A hned jim zmizel.

Před nimi zůstal rozlámaný chléb a v jejich srdcích sladkost jeho slov.

Draží bratři a sestry, Slovo a eucharistický Chléb, tajemství a dar Velikonoc, zůstávají po staletí jako věčná památka Kristova umučení, smrti a zmrtnýchvstání!

Také my dnes v den Paschy zmrtnýchvstání opakujeme se všemi křesťany světa: Ježíši ukřižovaný a zmrtnýchvstalý, zůstaň s námi! Zůstaň s námi, věrný příteli a bezpečná opora lidstva při pouti po cestách času! Ty, živé Otcovo Slovo, vlij důvěru a naději těm, kteří hledají pravý smysl svého života.

Ty, Chlebe věčného života, nasýt člověka, který hladoví po pravdě, svobodě, spravedlnosti a pokoji. Zůstaň s námi, živé Otcovo Slovo, a nauč nás slo-

vům a gestům míru: mír pro zemi posvěcenou Tvou krví a zavláženou krví tolika nevinných obětí; mír pro země Středního východu a Afriky, kde je ustavičně proléváno tolik krve; mír pro všechno lidstvo, na něž stále doléhá nebezpečí bratrovražedných válek.

Zůstaň s námi, Chlebe věčného života, rozlámaný a rozdělený stolujícím: dej také nám sílu a velkodušnou solidaritu s množstvím těch, kteří ještě dnes trpí a umírají bídou a hladem, jsou decimováni smrtonosnými epidemiemi nebo stíhaní strašnými přírodními katastrofami. Silou zmrtnýchvstání ať se i oni stanou účastníky nového života.

Také my, muži a ženy třetího tisíciletí, Tě potřebujeme, zmrtnýchvstalý Pane!

Zůstaň s námi dnes a až do konce časů. Dej, aby hmotný pokrok národů nikdy nezatemnil duchovní hodnoty, které jsou duši jejich civilizace.

Podepři nás, prosíme, na naší cestě.

V Tebe věříme, v Tebe doufáme, protože jen Ty máš slova věčného života (srov. Jan 6,68).

Zůstaň s námi, Pane! Aleluja!

Dobré Velikonocе všem!

*Vatikán 27. března 2005,
Slavnost Zmrtnýchvstání*

Pastýřova péče

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Kdo vejde skrze mne, bude spasen.

Tvůj Pán se svou družinou prochází kolem místa, kde je vybudována ohrada, do které pastýř na noc odvádí stádo ovcí. Ohrada chrání ovce proti dravým vlkům a proti zlodějům. Aby ovce byly v bezpečí, má ovčinec jen jeden vchod, u kterého celou noc bdí pečlivý vrátný. Pohled na ovčinec a jeho bránu poskytuje Ježíši vhodný obraz, aby ti ukázal, jak on se postaral o tvé bezpečí. Usedni k jeho nohám a naslouchej jeho výmluvnému podobenství.

Z jeho slov můžeš poznat, že máš toho nejlepšího pastýře, který se o tebe pečlivě stará a který dobře ví, jaká nebezpečí ti hrozí a jak se máš chovat, abys dobře využil starostlivost, kterou ti věnuje. Jako jeho ovce patříš totiž k tomu nejdražšímu, co mu jeho Otec svěřil do péče. Proto podstoupil dalekou cestu z Otcova lůna až do středu lidské bídy, aby zde na zemi nabídl za své ovce tu nejvyšší možnou cenu: položil za tebe na oltář kříže své božství i své lidství. *Přišel, abys měla život a měla ho v hojnosti.*

Ačkoliv tě svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním vytrhl z moci Nepřítele, není tím ještě definitivně zažehnáno tvé ohrožení. Tvá cena v očích Nepřítele ještě více vzrostla právě proto, že za tebe tolik obětoval sám Bůh. Neztrácej to nikdy ze zřetele, buď si dobře vědoma toho, jak veliká je tvoje hodnota, která je proto pro tebe velkou výsadou a vyznamenáním, ale také důvodem trvalého ohrožení. Nemusíš se však bát, pokud setrváš pod ochranou svého nejlepšího Pastýře. Všechna opatření k tvému bezpečí jsou ovšem vynalézavostí jeho božské lásky.

Ohrada církve, kterou Pán zbudoval pro své ovce, neslouží k tomu, aby omezovala tvou svobodu, ale aby tě chránila před dravým nepřítelem. Ale i on je vynalézavý.

Můžeš na něho narazit i uvnitř ovčince. K takovým *zlodějům a lupičům* je Ježíš nekompromisně přísný. Musíš si být vždy dobře vědoma, že v žádném případě nehledají tvé dobro. Při všem, co mluví a dělají, chtějí jen uskodit, protože *přicházejí, jen aby kradli, zabíjeli a ničili*. Můžeš je poznat podle toho, že *nevstoupili dveřmi, ale na jiném místě přelézají ohradu*.

Tvá záruka, kterou ti Pán nabízí, spočívá právě v tom, že je nejen Pastýřem, ale i *Dveřmi*. Jako *Pastýř* zná osobně a důvěrně každou ze svých ovcí. Jestliže tě *volá jménem*, zna-

mená to, že nejsi pro něho jedna z mnoha, ztracená v houfu velkého stáda. Myslí osobně na tebe, když tě vodi na tučnou pastvinu svého slova a k pramenům svých svátostí. Jsi však dostatečně vnímavá k jeho hlasu a osobnímu oslovení? Jen božský Pastýř se dokáže k celému množství obrátit tak, že současně s každou ze svých ovcí jedná tak důvěrně a pozorně, jako by byla tou jedinou na světě. Tak jako on zná důvěrně tebe, i ty musíš *slyšet a znát jeho hlas a jít jedi-ně za ním*. Tato dobrá znalost Ježíšova hlasu je součástí tvé ochrany před nepřítelem, protože ti umožňuje rozpoznat ihned každý *cizí hlas*, abys jim nevěnovala svůj sluch, ale *ihned od nich utekla*.

Tvůj Pán se dobře postaral nejen o to, abys nezůstávala bez pastýřů, ale pamatoval také na to, aby zde byla jasná záruka, koho ti posílá jako pravého pastýře: musí jej přijmout *vrátný*, kterému byly svěřeny *klíče*⁽¹⁾ a který byl ustanoven, aby bděl nad bezpečností svěřeného ovčince. Jestliže někomu tento Pánem stanovený *vrátný neotevřel* a on se samozvaně vkrádá *na jiném místě*, není Pánův pastýř, ale onen *zloděj a lupič*. Není proto divu, že pro tyto samozvance bude Pánův vrátný nepohodlný a nepřijemný. Budou hledat všemožné způsoby, aby ho obešli, aby zpochybnili jeho pravomoc, aby sobě i tobě zdůvodnili, proč pohrdají jeho autoritou: chtějí ospravedlnit skutečnost, že *nevstoupí dveřmi, ale přelézají ohradu*, probourávají si své vlastní vchody, osobují si právo vystupovat, jako by oni byli „vrátní“, aby mohli Pánův ovčinec uspořádat podle svých zájmů. Chtěli by ovcím vnutit svou pastvu a své způsoby. Jsou to *zloději* ovcí i práv, která jim nepatří. Jejich hlas je *cizí*, protože tě chtějí odvést pryč ze stáda, jehož středem je Pastýř, a namlouvají ti, abys byla *středem sama sobě*. Čím více se jim podaří odvést tě od *Pastýře*, tím více budeš pochybovat o smysluplnosti jeho ohrady. Ale tam, kde není ohrada, nejsou ani dveře. Těmito jedinými dveřmi pro ovce je však sám Ježíš. Opustiš-li ho, nikdo tě už nezavolá tvým jménem, už neuslyšíš ten důvěrně známý hlas. Zatímco v jeho stádu jsi byla předmětem Pastýřovy osobní pozornosti a starostlivosti, jako „osvobozená“ a samostatná oběť falešných pastýřů se ztratíš bez péče, bez ochrany a bez pastvy v bezejmenném bloudícím davu a jako oběť *oloupená a zbavená života*.

Ti, kteří tě nepasou Ježíšovým jménem a v jeho duchu, ti pro tebe neudělali nic.

Jen si vzpomeň. Vždyť jsi už byla *bludná ovce*, ale *krvavými ranami* svého pastýře jsi

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 2,14a.36-41

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštoly) a slavnostně promluvil k lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“

Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obraťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého. Vždyť ta zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

2. čtení - 1 Petr 2,20b-25

Milovani! Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. „On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.“ Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na sobě vynesl naše hříchy na dřevo (kříže), abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

Evangelium - Jan 10,1-10

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“

Ježíš jim pověděl toto podobenství, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci.

Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“

byla uzdravena. Vyhledal si tě, ošetřil, *prostírá pro tebe stůl před zraky tvých nepřátel* a dává ti za pokrm sám sebe. Vrať se k *pastýři a strážci své duše, zachraň se z tohoto zvráceného pokolení*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 16,19

Velikonoční tajemství

Ve velikonoční době slaví Církve neděli Dobrého Pastýře. Ale nejen v tuto neděli, nýbrž po celou velikonoční dobu slaví zmrtvýchvstalého Pána jako Dobrého Pastýře. Jeho obraz se v tuto dobu jeví obzvláště plasticky. Velikonoční evangelia ukazují Ježíše, který jako Dobrý Pastýř rozdává svému stádu svou lásku. Začíná to velikonočním rámem, když se ptá Marie: Ženo, proč pláčeš?

Magdaléna přišla ke hrobu jako ztrápená ovečka. Její starost ještě vzrostla, kdy nenašla svaté Tělo. „Vzali mého Pána, a nevím, kam ho položili. Jestli jsi ho vzal ty, řekni mi, kams ho položil, a já si ho odnesu“ (Jan 20,11n). Ježíš miloval Magdalénu tak, jak může jen pastýř milovat svou ztracenou ovečku, hledá ji a má radost, když ji nalezne. Měl účast na jejím žalu, zavolal ji jménem. Magdaléna poznala Pánův hlas. Zaradovala se, že ho opět vidí a může s ním mluvit. Chtěla ho obejmout. Zvolala: „Rabboni!“ Milovala toho, který jí tolik odpustil. Ježíš se zjevil i Petrovi, který byl v době utrpení tak slabý. Chtěl mu ukázat, že tomu, kterému prokázal takové vyznamenání, neodňal svou lásku Dobrého Pastýře. Nikoliv Janovi, ale litujícímu Petrovi se zjevil toho rána. Čím slabší je člověk, tím více důvěřuje Pánu. Pán zůstává věrný těm, které povolal.

Také učedníci, kteří toho dne odpoledne šli do Emauz, byli jako ovce, které ztratily pastýře. Zklamání odloučili se od společenství učedníků. Možná uvažovali o tom, že se po všech těch zkušenostech vrátí ke svému původnímu povolání. Dobrý Pastýř znal jejich nouzi a nenechal je o samotě. Připojil se k osamělým poutníkům. Zúčastněně se ptá na příčinu jejich smutku. Poučuje je a těší a poukazuje přítom na slova Písma. Učedníkům planulo srdce, když jim vykládal Písmo. Byli tak zabráněni do rozhovoru, že málem pře-

hlédli, že jsou již v Emauzích. Chtěli by však tento útěšný rozhovor vést dále, proto prosí cizího spolupoutníka, který se stal jejich přítelem, aby zůstal s nimi. Při večeři ho poznali. Byl to Pán, se kterým slavili před třemi dny večeři.

Plni radosti vrátili se též večer k bratřím do Jeruzaléma, aby jim oznámili, že se jim Pán zjevil jako pastýř a hostitel. Ten se mezitím zjevil deseti apoštolům. Ze strachu před Židy měli zavřené dveře. Tu stanul náhle mezi nimi jako Pastýř mezi svými polekanými ovečkami a pozdravil je slovy: „Pokoj vám!“ Dovolil jim, aby se ho dotýkali, a ukázal jim své rány, znamení své pastýřské lásky. On, Pastýř, nebyl nájemník. Nasadil svůj život, aby zachránil své ovce. Aby posílil apoštoly ve víře, jedl s nimi chléb a podal také jim. Ještě jednou řekl: „Pokoj vám!“ A pak

na ně dechl a řekl: „Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20,19). Zmrtvýchvstalý mohl v té chvíli hovořit o mnoha věcech. Ale nic nebylo pro něho většího a důležitějšího než pokoj z odpuštění hříchů, plod jeho utrpení. To byl nejkrásnější velikonoční dar Dobrého Pastýře a velké poslání pro jeho apoštoly. To je to, co jeho ovce nejvíce potřebují, a přesto si toho tak málo cení, protože tak málo znají lásku Dobrého Pastýře a lekají se vážnosti a námahy při přijetí této svátosti. Jsou nevděční Dobrému Pastýři, který s nekonečnou láskou chce přivést své ovce zpět ke svému stádu. Podle horlivosti v přijímání této svátosti poznává Dobrý Pastýř lásku svých ov-

ci. Nad mnoha zpovědnicemi visí obraz Dobrého Pastýře. Je to k naší spáse. Svátost pokání není lidský vynález. Žádný člověk by nemohl přijít na myšlenku takové svátosti. Svým pokáním ukazujeme Dobrému Pastýři, že mu chceme darovat čisté srdce. Děkujeme Dobrému Pastýři, který si dal ruce i nohy zranit a srdce probodnout, aby zbloudilé ovce vysvobodil z trní.

Čím slabší a zbloudilejší je člověk, tím více může důvěřovat lásce Dobrého Pastýře.

Sám apoštol Tomáš ochabl ve své víře. Ale Ježíš mu vyšel vstříc. Osmého dne o Velikonočních, tak dlouho žil ve svých pochybnostech, zjevil se Zmrtvýchvstalý opět v horní místnosti. Tomáš byl přítomen. Ve společenství bratří hledal klid. Pán mu vyšel vstříc a řekl mu: „Vlož svůj prst sem a podívej se na moje ruce, vlož svou ruku do mého boku... a nebuď nevěřící, ale věřící“ (Jan 20,24 n). Takové oslovení lásky Tomáš po svých pochybnostech nečekal. Mohl v tomto okamžiku jen padnout na kolena, děkovat a klanět se: „Pán můj a Bůh můj!“ Tato slova jsou nejkratší a nejkrásnější vyznání víry v Janově evangeliu. Jako ovce ráno čekají na své pastýře, tak čekalo toto malé stádečko na Pastýře. Ze slov Písma svatého můžeme vyvodit, že Ježíš se svým zjevil ještě vícekrát před svým nanebevstoupením. Evan-

Zmrtvýchvstání Páně, rakouský zaltář z roku 1250, detail

gelium poukazuje především na zjevení u Genezaretského jezera a na jedné hoře v Galileji a po každé jako Dobrý Pastýř.

Po hojném rybolovu a snídani na břehu jezera vzal si Ježíš Petra stranou a vedl s ním nezapomenutelný rozhovor: Ježíš se zeptal Petra: „Miluješ mě?“ Po trojí otázce byl Petr smutný. Snad byl smutný, protože se domníval, že Pán o jeho lásce pochybuje. Přesto odpověděl s pokorou a plnou důvěrou: „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji.“ Ježíšova láska zůstala stejná. V ničem se nezmenšila. To poznal Petr ze slov Mistra: „Pas mé ovce, pas mé beránky...“

Dříve než Ježíš vystoupil na nebesa, pozval své učedníky na jednu horu v Galileji (Mt 28, 17). Snad to byla ona hora Blahoslavenství. Na této hoře si Ježíš vybral své apoštoly. Zde jim chtěl předat poslání, aby šli do celého světa. Měli hlásat Ježíšovo poselství ze střeš a zanést je až na konec světa. Ježíš zemřel za všechny lidi, všichni se mají dovědět jeho radostnou zvěst, aby tak byli zachráněni. Každému pokřtěnému adresuje Dobrý Pastýř svou prosbu, aby pomáhal naplnit toto poslání: „Mám ještě jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince, i ty musím přivést a ony uslyší můj hlas. Pak bude jen jedno stádo a jeden pastýř“ (Jan 10,76).

Ale Ježíš nenechává své apoštoly samotné. On je Dobrý Pastýř, který chce zůstat s nimi: neviditelný jako všudypřítomný Bůh, viditelný ve svátostech, v nejvyšším pastýři papeži a okusitelný skrze Ducha Svatého, který bude pro ně sílou shůry.

Kristovo poselství je neporušitelné a definitivní, co z něho ještě zbývá, je jen zjevení posledních věcí: zmrtychvstání těl a věčný život. I skrze toto poslední zjevení se ukáže láska Dobrého Pastýře a bude zjevná po celou věčnost.

Pak se ukáže na nebi znamení Syna člověka (srov. Mt. 24.30).

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes vás volám k lásce. Děti moje, milujte se Boží láskou. V každém okamžiku, v radosti i ve smutku ať převládá láska, a tak láska ať vládne ve vašich srdcích.

Zmrtvýchvstalý Ježíš bude s vámi a vy budete jeho svědky. Já se s vámi budu radovat a chránit vás svým mateřským pláštěm. Zejména, děti moje, budu s láskou hledět na vaše každodenní obrácení. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 3. 2005

„Milujte láskou Boží“

Panna Maria opakuje na několika řádcích slovo láska, jako by dnes, na Velký pátek, nebylo co jiného říct. Syn člověka se dnes položil na lůžko Kříže a my jsme Ježíše pověsili mezi nebe a zemi. Jeho stvořitelské ruce jsme připevnili, přibíli na dřevo, aby už nepůsobil v našem světě. Jeho nohy jsme připevnili, přibíli na Kříž, aby už s námi nechodil. Jeho Srdce jsme probodli, aby už nemluvalo. A naše dílo se stalo jeho Dílem vykopení. Beze slova, bez křiku láska přemohla smrt.

A touto samou Láskou nás dnes Svatá Panna žádá milovat: „Milujte láskou Boží.“ Ale naše láska je tak odlišná od té jeho! Svatá Panna nám však neotvírá nějakou těžkou či děsivou cestu; okamžik má svou hodnotu, každý z okamžiků. Okamžik radosti nebo smutku – tak jak je. Láska nezahrnuje události ani pocity, ale proniká je, a to vytváří Království v našich srdcích.

Všimněme si, jak velice tato láska je tolik vyhledávaným zdrojem Boží přítomnosti. Maria nám slibuje, že bude s námi a my budeme pod jejím pláštěm.

Ježíš na kříži je nahý a zbaven úplně všeho. Tak je i dnes v našem světě a právě v tom je výzva naší Matky: vyhledávat ho všude, kde se skrývá. Ale skrývá se skutečně? Nebo jsou naše oči prostě zahaleny závojem našich egoismů a naší pýchy? On je vskutku zde, v Getsemanech psychiatrických ústavů, v hladu a žízni opuštěných národů.

„Pane Ježíši, klaním se Ti ve Tvém totálním odevzdání, v němž Tě chci následovat. Ježíši, jestli na ulici nebo jinde Tě potkám nahého v chudákově, který má hlad, nebo je ve vězení, kéž Tě přikryji pláštěm své lásky, kéž se neodvrátím se slovy: Kdy jsem Tě viděl nahého a neodělal jsem Tě?“

Otec Jean-Emmanuel

k poselství Královny míru, 25. 3. 2005

Bude to Kříž nebo Ježíšovo Srdce. To jsou ona znamení Dobrého Pastýře, který dal svůj život za své ovce, aby měly život a měly ho v plnosti (srov. Jan 7,37). Při opětovném příchodu Pána se nemáme skrývat ani zalézat. O této hodině Pán předpověděl: „Zvedněte hlavy, přiblížilo se vaše vykopení!“ (Lk 21,28). Až přijde Syn člověka, budou jeho ovce shromážděny po jeho pravici, ale kozli po jeho levici... Pak řekne těm, kteří jsou po pravici: „Pojďte, požehnání mého Otce, a ujměte se království, kte-

ré je pro vás připraveno od stvoření světa“ (Mt 25,33n). A tato slova jsou věčně platná. Vyvolení půjdou do radosti svého Pána. Kdo s Kristem zemřel, vstane jednou z hrobu, spatří slávu svého Zachránce, který se nám zjevil v podobě služebníka, aby nás vysvobodil od smrti hříchu a získal nám věčnou spásu u Boha (Liturgie za zemřelé).

Věříme v těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Vyznáni víry končí jásavým Amen.

Z Maria heute 4/1995

přeložil -lš-

V AUSTRÁLII STOUPÁ POČET KNĚŽSKÝCH POVOLÁNÍ

Zatímco v devadesátých letech počet seminaristů stále klesal, nastal nyní obrat a každý rok kněžských povolání přibývá. V Sydney je nyní 42 seminaristů, což je nejvyšší počet za poslední desetiletí. V této diecézi je také nový seminář „Redemptoris Mater“, ve kterém je 50 studentů z celého světa. V letošním roce jich přibýlo 16. Také v jiných diecézích zaznamenali vzestupnou tendenci. Do seminářů vstupují nejčastěji mladí univerzitní studenti. Jde o výsledek intenzivní pastorace mezi mládeží, na kterou klade australská církev velký důraz.

TUBERKULÓZA DÁLE HROZÍ

Třetina světového obyvatelstva je infikována tuberkulózou. Vyplývá to z výroční zprávy Světové zdravotnické organizace. Každou minutu umírají na světě čtyři lidé na následky tuberkulózy. Desetina těchto obětí jsou děti mladší 8 let.

HLAD V SEVERNÍ KOREJI

Světový program pro výživu není nadále schopen pokračovat v pomoci Severní Koreji, jestliže světové společenství nepodnikne nějaké rozhodné kroky. V zemi se stalinským režimem 6,5 milionu lidí trpí hladem. Už byl zastaven přísun potravin pro staré lidi a nyní je nutno zastavit i přísun pro těhotné a kojící matky.

BISKUPOVÉ USA PRO ŽIVOT

Výbor „Pro život“ americké biskupské konference zahájil masivní vysvětlovací kampaň proti potratovému zákonu, která má název „Roe Reality Checks“. Informační materiály jsou hned předávány členům amerického kongresu a zástupcům médií. Kampaň má za cíl vyvrátit mylné informace a ukázat potratovou praxi v pravém světle.

Kath-net

Puberta - a co teď?

Rodičovské dilema mezi důvěrou a kontrolou, starostí a odpovědností

Mnoho rodičů si stěžuje, že své děti v pubertě nepoznávají. Začaly být drzé, nestydaté, bezohledné. Povolily ve škole, jsou v nějaké „komické“ klice, nechtějí chodit do kostela atd. Ano, rodiče dětí v pubertě mají oprávněné starosti a často tím trpí. Ale to není všechno. Rodiče by měli, aniž by se vyhýbali jasným slovům, přenechat také dětem jejich svobodu a právo na vlastní myšlenky, spolknout někdy své rozčilení a hledat během puberty na svých dětech především jejich pozitivní stránky. Horší by bylo, kdyby své děti ztratili.

Mami, může tu můj přítel přenocovat? Můžu s přítelkyní na dovolenou? Můžu si dát předepsat pilulky? - Mnoho rodičů na tyto otázky rychle přikývne, protože „to už tak dnes chodí“ a konečně „lepší je odpovědná ochrana než...“ Druzí zase sprásknou ruce nad hlavou: „Proboha, dítě!“ jako by belzebub stál již ve světnici.

Co by měli rodiče dětem poradit nebo předepsat? Jak argumentovat, když děti jsou ve věku, kdy rozumové argumenty a dokonce církev a víra v jejich pojetí právě nekulminují?

Stále více mladých dívek je časněji těhotných, říkají statistiky. Důvodů je dostatek. Jeden z nich: Dívky, které vyrůstají bez otce, dříve sexuálně dozrávají a v dospívání častěji otěhotní než jejich vrstevnice v úplných rodinách. Dokládá to několik studií z USA a Nového Zélandu. Důvodem může být, že dívky bez otce se o to více orientují na matku a chtějí napodobovat její chování k mužům. Jak bylo řečeno, je to jen jeden z mnoha důvodů, ale stojí za uvážení.

Tak především: Nedočkavost, s jakou chce být dítě s přítelem nebo přítelkyní co nejdříve a „s ochranou“ v intimním styku, je přirozená a pochopitelná. Tím spíše, když vezme v úvahu, v jak sexualizovaném prostředí naše děti vyrůstají. Tento vliv je tak silný, že i v dobrých křesťanských rodinách se s těmito tématy potý-

kají a dochází zde k nežádoucím těhotenstvím.

Patentované recepty nejsou

Nikoliv. Patentované odpovědi na takové otázky našich dětí nejsou k dispozici. Můžeme si však připomenout tři východiska, resp. rozlišení, která nám mohou být nápomocná:

Za prvé: Rozhodující pro rodičovskou argumentaci je, v jakém smyslu byly děti dosud vychovávány. Jaké byly a jsou výchovné cíle? Kládl se důraz na celkovou výchovu a na životní cíle a hodnoty? Existuje nějaký základ, smysl a cíl, ke kterému byly systematicky orientovány? Jestliže rodiče vychovávají děti v náboženském vakuu, nemohou začít hned s naukou církve.

Za druhé: Zcela rozhodující pro otázku, co by rodiče měli nebo neměli dovolit, souvisí samozřejmě s osobností a věkem přítele nebo přítelkyně. Co je to za typ? Přirozené je třeba rozlišovat: je velký rozdíl, zda chce pilulku 14letá dcera nebo chce 17letý vzít s sebou na rodinnou dovolenou svou přítelkyni.

A za třetí: Jaké nároky jste jako rodiče ochotní na sebe vzít? Zaujmout postoj v takových zásadních otázkách a pak na něm celá léta také setrvat, to stojí mnoho síly. Říct prostě „Ano“ a tím smést ze stolu všechny další diskuse je jistě jednodušší.

Jak však mají rodiče argumentovat, když dorůstající děti přicházejí se svými přáními

a představami? Ani zde nejsou pochopitelně žádné jednoznačné recepty, ale mohou nám pomoci některé zásadní aspekty.

Důvěra místo kontroly

Pro mladé lidi je velice důležité, aby cítili, že jejich rodiče jim v zásadě důvěřují a že je chápou. Takové obraty - „Dokud sedáš se mnou ke stolu, rozhoduji já...“ otravují vztahy mezi rodiči a dětmi. A známá rčení, jako „Příležitost dělá zloděje“ nebo „Důvěra je dobrá, ale kontrola lepší“, si můžeme myslet, ale neměli bychom je používat vůči dětem jako argumenty.

Děti musí získat dojem, že rodiče je nechtějí kontrolovat, nýbrž že jim chtějí pomáhat a dělají to s vědomím své rodičovské odpovědnosti. Je to obtížné, ale je to možné - s velkou dávkou klidu a pochopení. Snad, podle toho, jak přátelský je vztah mezi rodiči a dětmi, může pomoci, když dětem vyprávíme o svém vlastním mládí, o našich zážitcích a zkušenostech. Dnes je málo rodičů, kteří vstupovali do manželství v panenství. Přesto se starají, aby jejich děti nezískávaly předčasně sexuální zkušenosti.

Pilulky a party

Když se dívka ptá rodičů, zda si může dát předepsat pilulky, je to dnes ne příliš obvyklý projev důvěry, na kterém je možno stavět. Taková otázka by nás neměla přivést z míry a být jenom rozčarováním, ale je ji třeba

ba hodnotit také pozitivně. Dogmatické a neodůvodněné odmítnutí: „Ne, a už o to nechci nic slyšet!“ může tuto důvěru jen zbourat. Mohou nám pomoci klidné otázky: A ty to opravdu chceš? Proč bys to chtěla? Chce to tvůj přítel? Čeká to od tebe tvoje prostředí? Když rodiče položí v klidu takové otázky a proberou je s dětmi a tak zdůvodní, proč s tím nemohou souhlasit, velmi to dítěti usnadní pochopit náš postoj.

Christa Meves píše ve svém bestselleru „Záleží na tobě“: „Je přirozené, když ve vašem věku hraje důležitou roli při vědomých zážitcích erotických pocitů potěšení z novosti. Ale velkou roli hraje pud nápodoby, který je záměrně zamlčován a podceňován. Je možné se rychle přizpůsobit tomu, co většina nebo skupina spolužáků ve třídě a parta pokládá za správné. To, co říkají lidé v tvé třídě, odpovídá zobecněnému mínění, podle kterého se rozhodování ve věcech sexu řídí podobně jako v módě účesů nebo obsahu kosmetického kufříku: ‚To teď letí, to bereme...‘ Mladí dělají to, co je pro ně dosažitelné a co si mohou svobodně vybrat jako v samoobsluze, kde je všechno vyloženo se zdvořilou nabídkou: ‚Podívejte se, co všechno můžete mít, jen se obslužte, neváhejte, vyzkoušejte si, co vám bude chutnat...‘“

Ochrana a zdraví

Není vůbec reakční upozornit své dítě na to, že zdrženlivost je nejlepší „ochrana“ před otěhotněním, AIDS a pohlavními chorobami. Že příliš raný a častý pohlavní styk může mít později neblahé zdravotní důsledky. Že používání pilulek způsobuje později pokles plodnosti. Taková osvěta se v brožurách takřka nevyskytuje. To je nesprávné. Na každé krabičce léků musí být uvedeno, jaké má nežádoucí vedlejší účinky. Každý chirurg musí sdělit možné následky své operace. Ale v oblasti sexuality

jsou statistiky odborníků zamlčovány. Proč? „Aby vám zamlčeli pravdu! (...) U mne v praxi to vypadá docela jinak. Téměř všechny trápí strach před otěhotněním, a to právem, protože ‚čistý sex‘ ve skutečnosti vůbec není ‚čistý sex‘! Následují bezesné noci, neschopnost soustředit se ve škole, žádná rozkošná zamilovanost, nýbrž nejméně 14 dní hrozící otázka: ‚A co když přece, co potom?‘“ pokračuje Christa Meves.

Především je velmi vhodné promluvit si s dětmi v klidné atmosféře o tom, co to znamená být osobnost, spát s druhým, o nezralosti a plození, o zdrženlivosti, pudech, o pokušení, o chybení a novém počátku, o odpovědnosti před Bohem a před společností, o církvi jako znalci člověka a o moudrosti křesťanského mravního učení. O odpovědnosti za příklad, který dávají mladším sourozencům, o zásadách „domáčího řádu“, který musí vládnout v každém rodinném společenství. Tato témata najdeme vhodně rozvedena v příslušné literatuře.

Je důležité dětem objasnit, že jsou předmětem manipulace: že pohlavní styk není pouze hubičkování a přátelství. Dětem, které byly zatím vychovávány v křesťanské víře, je třeba znovu připomenout, jakou cestu nastoupily a potvrdily při biřmování, co učí církev o pohlavním styku a o tom, co znamená regulace početí a manželství.

Takové rozhovory mohou jistě přispět k tomu, aby se mezi rodiči a dětmi vytvořilo prostředí důvěry, a to vyvolá v dětech přesvědčení, že rodičům nejde pouze o kontrolu a o zákaz všeho, co je příjemné, nýbrž o odpovědnost, starostlivost a pomoc. Že by pro rodiče bylo daleko jednodušší všechno povolit místo argumentovat, zápat a v případě nezbytnosti i zakazovat. I když vaše dospívající děti budou přesto oponovat, bouchat dveřmi a budit dojem, že nic z toho neakceptují, mno-

hé z nich cítí velmi dobře, jak rodičům na nich záleží a co pro ně znamenají, když jim není vše lhostejné - právě protože ke všemu nepřikývli.

A na druhé straně? Samozřejmě, že rodičovská autorita, zákaz i přísnost jsou důležitou složkou výchovy. Ale rodiče nesmějí zapomenout, že právě v oblasti sexuality mohou zákazy a přísnost probouzet novou zvědavost a dodatečné dráždění. Vzpomeňte si, jak jste se chovali ve věku vašich dětí a co pro vás znamenaly rodičovské zákazy. Že pouhé zákazy dělají z dospívajících malé děti, ale cílem by mělo být udělat je silnými a velkými, aby zacházeli se sexualitou odpovědně po vlastním uvážení a nikoliv jako z pouhé poslušnosti.

Odpovědnost před Bohem a před zákonem

Rodiče musí dětem vyjasnit, že mají odpovědnost za ně, za jejich výchovu a jejich vzdělání. Před zákonem a především před

Bohem. To slíbili při jejich křtu. Prísahali před Bohem, že udělají všechno, aby ze svých dětí vychovali dobré a v Boha věřící křesťany. Proto také musí někdy leccos zakázat, co se pro jejich další vývoj jeví jako nebezpečné. To vše by měli rodiče svým puber-

tálním dětem vysvětlit. Také to, že mají ke svým dětem velkou důvěru, což ale nevylučuje určitá pravidla, která vymezují nezbytné hranice. Mladí lidé jsou ve věku, kdy navzdory vlastním principům a ochotě k poslušnosti jsou především v partách odsouzeni k přijímání náhodných idejí. A když rodiče určité věci nedovolují, pak to není proto, že nedůvěřují nebo chtějí pokazit radost, nýbrž protože by chtěli své děti uchránit před nebezpečími, která ještě samy nepoznávají.

Pak je zde záležitost tisku pro mládež, časopisů a filmů, proti kterým mají rodiče námitky. I zde je třeba udělat jasno, že na mediálním trhu se objevuje vyslovený brak, bez ohledu na to, kolik jejich vrstevníků ho smí konzumovat. Že před tímto brakem chtějí rodiče chránit nejen děti, ale i sebe. Vždyť i pro dospělé se vydává něco podobného. Co však chtějí říct rodiče dětem tam, kde sami čtou „Playboye“ nebo když dítě vstoupí do obývacího pokoje a rodiče tam sledují krvavý horor nebo pornografický film?

Návštěva kostela a modlitba

Pak je tu návštěva bohoslužeb, modlitba a všechno, co souvisí s vírou, láskou k Bohu a s ži-

votem „normálních“ křesťanů. Pouhé příkazy zmůžou málo, jasná slova mnoho. Že děti nemusí chodit do kostela kvůli rodičům. Že rodiče by jen chtěli dětem ukázat cestu, o které jsou přesvědčeni, že je pro ně dobrá a správná. Že děti jsou dostatečně staré, aby se samy rozhodly, jaké jsou jejich cíle a jaký smysl má mít jejich život. Udělat jim krátce a dobře jasno: Jsou lidé, pro které jsou peníze, úspěch, vzezření, volný čas nebo jiné věci určujícími životními hodnotami. Jsou to všechno pěkné a atraktivní věci. Ale rozhodující je, ať to zní jakko-

liv banálně: Kdo je „Pánem“ jejich života? Samozřejmě, že se může stát, že mladí skončí s návštěvou kostela i s náboženskou praxí. Pak je ovšem třeba jim zcela otevřeně a do tváře říct, jaké to má důsledky. „Kousek“ Boha, jen když se to hodí, to není v pořádku.

Jedno je ovšem zcela jasné: Rodiče nejsou vždy v tomto směru nejlepším vzorem, i když se o to snaží. „Buďte opatrní v silničním provozu!“ A vy jste vždy opatrní? „Copak musíš stále posílat SMS, vždyť zítra budete spolu!“ – ale za chvíli voláte mobilem přítele a blábolíte dlouhou dobu.

Každopádně by měli rodiče s dětmi ve fázi jejich bouřlivého vývoje jednat shovívavě, i když je to v některých případech těžké. Shovívavost ovšem neznamená, že nemáme žádné jasné pozice, nýbrž nepropadat panice. Jistěže není žádoucí, aby 17letá dcera otěhotněla. Ale nebyl by tajný potrat daleko větší katastrofa? Porod dítěte jde zařídit, i když okolnosti někdy tomu nepřejí. Předpokladem je, aby zůstal zachován vztah důvěry mezi rodiči a mladou matkou a že se všichni staví čelem ke vzniklé obtížné situaci.

*Z Komma 4/2004
přeložil-lš*

Z ašramu do kláštera

P. Josef-Maria Verlinde, žák slavného indického guru, se stává zakladatelem řádu

Jacques Verlinde se narodil v roce 1947 ve Flandrech. Měl krásné dětství, které prožil „zcela v blízkosti Ježíše“. K jeho nejkrásnějším vzpomínkám z dětství patří doba, kdy byl ministrantem. Jeho matka byla upřímnou katoličkou. Otec, který byl kameník a přímočarý muž, našel cestu k víře až na konci života.

K prvnímu svatému přijímání mohl spolu se svou starší sestrou přistoupit již ve věku pěti let. Sympatický řeholník vypráví s úsměvem: „Když si se mnou farář promluvil, řekl řeholnicím, které takové počínání neschvalovaly: „Jestliže tento chlapec nemůže jít ke svatému přijímání, pak k němu nemůže jít nikdo.““

Jacques nepřistoupil časně jen k prvnímu svatému přijímání, ale i ke školní docházce. Nebylo mu ještě 16, když maturoval. V 21 letech stál před disertační prací, ale právě tehdy ho zaplavily proudy bláznivých 60. let. Zcela nekriticky přijal tehdy hlásané filozofické představy a zpochybňování všech institucí včetně náboženství. Velice úspěšně mu namluvili, že je třeba odhodit náboženské berličky, abychom mohli žít plným životem.

V kostele postává jen za sloupy a všechno dění zde sleduje jako z dálky. Nakonec se zcela vytrhl z Pánovy ruky a prohlásil jednou v neděli své matce, že už nebude chodit na mši. Sotva to vyslovil, utekl do svého pokoje a dal se do pláče. Z intelektuální věcnosti však setrvává u svého rozhodnutí.

Jacques Verlinde ukončil studium s vyznamenáním, začne pracovat na disertaci z analytické chemie v laboratoři nukleární chemie a vrhne se do výzkumné práce. Pracuje tu na plný úvazek, má zajímavou práci a brzy je odpovědný za skupinu studentů. Cítí však, že mu uniká duchovní

dimenze života. Tedy zpět k Církvi? To není možné, protože křesťanství dělá všechno špatně a teď nabývá vrchu východní způsob myšlení.

Když jednou uvidí plakát, na kterém je Ind v bílém sáří, rozhodne se, že se na něho musí jít podívat. Je zde řeč o iniciaci a mladý vědec je zvědavý, zda by zde nemohl udělat hluboké duchovní zkušenosti. Předvedená meditační technika na něho udělá velký dojem svou možností přivádět vědomí k vyšším stavům a vsadí všechno na ni.

A protože, jak sám říká, všechno dělá důkladně, medituje ihned místo předepsaných 2x20 minut celou hodinu ve dne i v noci. Má přitom sice zajímavé zážitky, ale brzy zjistí, že není schopen vykonávat svou práci a nukleární chemie je nebezpečná záležitost, která vyžaduje plnou pozornost a soustředěnost. Vedoucí profesor, který je mu přátelsky nakloněn, mu radí, aby si vzal dovolenou.

Tuto dovolenou stráví Verlinde u slavného guru Mahariši, který měl tehdy svůj hlavní stan ve Španělsku. Guru ho při-

jme přátelsky a doporučuje mu, aby transcendentální meditační techniku ještě více zintenzivnil, aby překonal vnitřní napětí. Vychová ho jako vedoucího iniciačních kurzů (které vedou k popření Ježíše Krista). Mladý muž by u něho nejrady zůstal, ale guru, který má kolem sebe rád vědce, ho nejdříve posílá domů, aby dokončil svou disertaci.

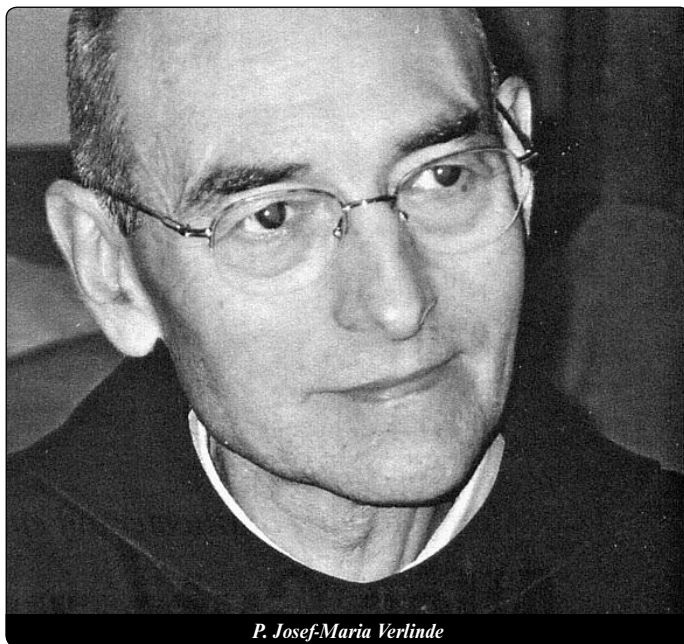
V Belgii pořádá Verlinde kurzy meditace a dokončí své akademické studium. Disertaci obhájil v roce 1971. Je mu 24 let. A ihned se vrací do Španělska a stane se soukromým sekretářem svého guru. „Od té doby mi bylo jasné, že blízkost mistra pro mě představuje duchovní hodnotu,“ vzpomíná si dnešní řeholník na tuto dobu. Doprovází Maharišiho na jeho cestách po různých zemích. Vstává dříve než on a jde spát až po něm. Všechno připravuje. Všechno probíhá přes něho. Čtyři roky se noří do hinduismu. Zvláště si cení pobytu v ašramu v Himalájích. Zde se bydlí v prostých bungalovech. Den spočívá v meditaci a v aplikaci pouček mistra.

Jacques slyší: všechno je součástí božského bytí – kámen, na kterém sedí, ptáci, květiny kolem a také člověk. Všechny vnější projevy jsou iluze, iluze je také, že je „Já“. Bůh není osobní protějšek,

nybřž všechno je božské. Verlinde se učí všechno prostřednictvím teorie a meditace, ovládá tělesné stavy, otáčení páteře a techniku dýchání při józe. Ta může vést k extrémnímu zpomalení dechu, dokonce až k jeho zastavení. Cílem těchto cvičení a technik je pozemské energie, které jsou skrze jógu spojeny s dolní páteří, probudit k vzestupu až do temene hlavy, kde se tak setkává pozemská a kosmická energie. Pak se uvolní individuální vědomí. Vnitřní cestou se má „jádro osobnosti rozplynout v neidentifikované prázdnotě“. Jákýkoliv způsob myšlení se potlačuje. Tuto prázdnotu zvanou samadhi zažije Verlinde několikrát během dlouhých meditačních fází. Je to zážitek, který zanechává stopy ve znovunabytém vědomí – je to fascinující, ale nikterak obšťastňující bezútešná prázdnota.

Nejen tato prázdnota v něm probouzí neklid: na svých cestách s guru prožívá Verlinde stále znovu, že se prostě vůbec nevěnuje prázdná pozornost lidem, kteří umírají na ulici, ani lidem nemocných malomocenstvím, kteří nutně potřebují pomoc. Guru mu to vysvětluje: „Tito lidé upadli do své bídy v důsledku dřívějších špatných skutků a platí svůj dluh karmě. Když jim pomůžeme, bráníme jim v tom, aby nyní život prožili v bolestné karmě. Každý je sám na své cestě svého sebeosvobození.“ Taková je jeho představa. „Od lidí, kteří prožívají těžkou karmu, je třeba držet se zdaleka, pokud chceme v určitém stupni respektovat svou evoluci.“

Verlinde začíná pochybovat. To má být pravda, že člověk není nic jiného než „stín skutečnosti, který bojuje se svou karmou?“ Jeho neklid roste. Můžeme vůbec milovat, když neexistujeme vůbec jako osoba? A přesto zpočátku nevidí žádnou jinou cestu než jít touto nastoupenou a důvěřovat svému mistru. Ježíš, pravá cesta, však ho nepouští. Zdraví lidí, kteří jsou kolem guru a kteří se upsali jeho cestě (téměř žád-

P. Josef-Maria Verlinde

ný spánek, málo jídla, iniciační rituály, meditace, cvičení jógy), není právě moc dobré. Guru povolává lékaře ze zahraničí, aby zjistili důvody špatného zdravotního stavu.

Z Francie přijíždí přírodní léčitel, křesťan. Je to on, kdo položí Jacquesovi otázku, která zbourá hinduistický univerzalizmus. Když se doví o Verлиндově křesťanské minulosti, zeptá se ho: „A kým je teď pro tebe Ježíš Kristus?“

S velkou věcností vypráví nyní otec Verlinde, co se pak stalo: „Uslyšel jsem jméno Ježíš a ono se ponořilo až do prazákladu mého vědomí. Bylo to, jako by toto jméno ve mně cosi umlčelo. Padl jsem na kolena a pocítil jsem Ježíšovu přítomnost, jeho nekonečnou něžnost, milosrdenství, jeho bezmezný soucit, který se vlil do mého srdce.“ Je zde vnitřní jistota: Je to Ježíš s celou šíří evangelia.

Teprve nyní pocítí Verlinde celou nouzi svého nynějšího života a je mu, jako by se ho Ježíš bez výčitek a bez kárání ptal: „Jak dlouho mě chceš ještě nechat čekat?“ Jacques pláče slzy lítosti nad svou zradou, které se dopustil na tom, kterého miloval. Ale tento zrazený ho následoval až na konec světa. Nyní ví, že musí své záležitosti vyjasnit. Ježíš má pro něho úkol.

Po 24 hodinách je se svým kufrem, svými papíry a svým životem, který chce nově uspořádat se svým Pánem, na cestě do Evropy, do Francie. Otevřeně a pokorně vypráví o svém omylu s těžkými následky, kterého se hned po svém návratu dopustil: „Já jsem sice v tu dobu byl denně na mši a na adoraci, dokonce jsem se, ovšem jen povrchně, vyzpovídal, modlil jsem se různě, ale neměl jsem tu pokoru, abych se vrátil do lůna Církve tím, že bych se upřímně svěřil knězi. Bylo pro mne nepřijemné vyprávět o sobě, o badateli, který se stal učedníkem jednoho guru a pak se vrátil. Co by mi ten kněz řekl?“

Nebyl jsem si také vědom závažnosti svého jednání, především iniciačních obřadů. K tomu jsem musel v Církvi zažít nezbytné duševní uzdravení, abych se vymanil z mediálního stavu, ve kterém jsem se i přes své obrácení nacházel. Tak jsem se stal snadnou kořistí sekty, která se sice odvolávala na jméno Ježíš, ale také hovořila o karmě, energii, reinkarnaci. To mě zaujalo. Zde jsem našel důvěrný útulek.“

Aniž to věděl, přistál Jacques Verlinde v esoterické sektě rosenkruciánů. Odpovědní v sektě ihned poznali, že je v důsledku všech těch cvičení v Indii otevřen pro okultní síly. Vysvětlili mu: „Poslyš, ty máš dary od Boha. Musíš je dát do služeb svých bližních.“

A Pater Verlinde vypráví dále: „A já jsem se zcela neuváženě podvolil. Dali mi do ruky kyvadlo; fungovalo to naprosto přesně, tak přesně, že jsem ho brzy nepotřeboval. Viděl jsem, co lidem schází, byl to určitý druh jasnovidectví. A když jsem na někoho položil ruku, cítil se hned lépe. Byl jsem tedy léčitelem.“

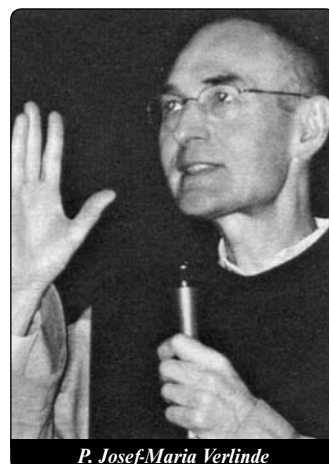
Jen jedno Verlinde nepoznal, že zde léčí nikoliv Bůh, ale že se tak děje na základě okultních věd. Verlinde pokračuje: „Brzy jsem byl schopen číst myšlenky lidí. Velice brzy jsem měl mnoho okultních dovedností. Co to jen je, pomyslel jsem si. Bylo v tom něco znepokojujícího.“

Konstatuje, že osoby, které k němu chodily pro radu, ho pokládají za guru. Nezneužívá zde svobodu druhých lidí? Může vnikat do psychické intimity svých bratrů? Znepokojení roste při terapeutických sedáncích: „Slyším volání, otevíru oči a říkám – Ano. Ale nikdo tu není. A pak najednou. Myslím si: Jsi asi přepracovaný, snad schizofrenní. Ale vedoucí skupiny se domnívá: „Protože máš tyto schopnosti, musíš dát uzdravujícího ducha do služeb. Vyzývej ho. Naslouchej mu, co ti říká. On ti pomůže.““

Verlinde reaguje prudce. S duchy nechce mít nic společného.

Ježíš demony rozhodně vyháněl. Na to vedoucí: „O takové duchy se tu nejedná. To jsou uzdravující andělé.“ A tak se Verlinde vydá na cestu s „uzdravujícími anděly“.

Ale jednoho dne se „uzdravující anděl“ prozradil: „Projžděl jsem Paříží a hledal jsem, jako každý den, mši. Zúčastnil

P. Josef-Maria Verlinde

jsem se jí. Ale když kněz pozvedal Tělo a Krev Kristovu a pak říkal: – Skrže něho a s ním a v něm je tvoje všechna čest a sláva... – slyším ‚anděla‘, jak pronáší kletby a rouhání. Jsem zdrcen!

Po mši jdu do sakristie a vyprávím knězi, co se mi stalo. On na to: ‚To mě neudivuje. Jsem diecézní exorcista.‘ Tento detail je důležitý, chodil jsem přece na mši denně, a nikdy se nic takového neodehrálo. Byla to autorita, s jakou tento kněz vystupoval, co přimělo démona, aby se dal poznat.

Instantně jsem pochopil a prosil jsem Pána o odpuštění. Byly pro mě nezbytné exorcismy a osvobuzující modlitby, abych byl osvobozen. Ta doba patří k nejtvrdějším obdobím mého života. Na druhé straně to bylo také období milosti, ve kterém jsem mohl mít účast na tomto duchovním boji mezi temnotami a světlem.“ Všechny „dary“ položil Pánu k nohám a v tom okamžiku je ztratil, což svědčí o jejich původu.

P. Verlinde ví tedy z vlastní zkušenosti, jak je nebezpečné banalizovat spiritismus (magnetismus, vykládání karet, kyvadélka atd.), což je dnes běžné. Du-

chové, kteří se vloupi do života médií, ale také do lidí, kteří se s nimi radí, mohou vyvolat těžké duševní, psychické i tělesné problémy. „Jedná se zde o určitý druh okultního vampirismu,“ varuje. „Uzdravení“ je ve skutečnosti jen odsunutí symptomů, které má za následek daleko horší problémy na jiné úrovni. Pak pomohou jen osvobuzující modlitby, aby uvolnily vzniklá pouta.

Zpět k životnímu příběhu: P. Verlinde se tedy odvrátí ode všeho okultismu a v jeho srdci vznikne přání stát se knězem a mnichem. Deset let prožije v různých kněžských seminářích a vypracuje v oboru filozofie disertaci o otázkách vztahu mezi vírou a vědou. Každý z těchto roků je důležitý pro jeho konečné uzdravení: „Jedna věc je být osvobozen, ale aby se srdce vnitřně vyléčilo, aby intelektu začalo být jasno, aby se uzdravila celá bytost, to potřebuje čas. Že mi tento čas byl dán, to je skutečně velké požehnání.“ 1983 je Verlinde vysvěcen na kněze.

„Byla to velice plodná léta v tichosti a adoraci. Pán mě v tomto čase připravoval pro společenství, ke kterému teď patřím. Vzniklo, když jsem byl jmenován profesorem na lyonské univerzitě.“ Tam pořádá přednášky pro inženýry a kurzy o smyslnosti víry pro přírodovědce. Posluchači z nich odcházejí nadšeni. Často musí přednášky večer s námahou ukončit, protože setkání trvají velice dlouho. Mladí se od něho nechtějí odloučit. Nakonec se ohlížejí po jiném prostoru, kde by mohli pokračovat v diskusích. Nabízí se jeden delší dobu zavřený klášter. „Prožili jsme obdivuhodnou dobu. Lidé se dávali křtít a biřmovat. Prožil jsem tehdy jakýsi druh mnišského života,“ vzpomíná P. Verlinde.

Po roce řekla jedna skupina: „Nemohli bychom žít společně s tebou?“ Mladý kněz zauvažuje: „Chtěli jsme se sejít za měsíc o Letnicích. Prosil jsem Pána o znamení, zda to odpovídá jeho vůli. Něco takového nemůže

vzniknout jen z nadšení několika mladých, kteří se sešli kolem úspěšného kněze.“

V předvečer Letnic se P. Verlinde odebere do kaple. Je vystavena Nejsvětější Svátost. Mladí lidé přicházejí postupně do kaple. A v noci dojde k opravdovému vylití Ducha Svatého. Pro skupinu je to jasné znamení. Jsou to narozeniny nového společenství.

„V našem společenství jsou laici a kněží, také manželské páry, kteří stojí v úzkém spojení s jádrem společenství, složeném z mnichů a mnišek. Ti bydlí v oddělených domech a scházejí se jen k modlitbě. Máme své sídlo v Lyonu a v Nancy. Kromě toho máme statek v Arsu, kde mohou mladí lidé s velkými rodinnými, školními a sociálními těžkostmi najít nový smysl života,“ vypráví P. Verlinde, který se od založení společnosti „Rodina sv. Josefa“ v roce 1990 jmenuje Josef Maria. Videozáznam ukazuje, jak přitažlivý je tento společný život, ve kterém se konají i veselé společné hostiny pod sluncem na louce, při kterých nechybí ani láhev vína.

A jaký je zvláštní úkol společenství? „V době vnitřního uzdravování mě Pán připravil pro nynější charisma: Nabízíme duchovní obnovy pro vnitřní uzdravení, kdy procházíme vlastní příběh ve světle Božího slova a Ducha Svatého, abychom se otevřeli pro úplné uzdravení a byli osvobozeni od zranění, která nám brání pokračovat v tom, čeho bychom chtěli dosáhnout. Kdo předá svůj vlastní příběh Duchu Svatému, může v lásce žít a konat, co pro něho Bůh vybral. O to konečně jde.“

Přijít může každý, listina čekatelů je dlouhá. Se svým něžným úsměvem, hlavu mírně nakloněnou, zdůrazňuje P. Verlinde na závěr: „Je to obdivuhodná služba.“

Rozhodli jsme se s manželem, že společenství brzy navštívíme.

Z Vision 2000 - 2/2005
přeložil -lš-

Chrámy jsou posvátné prostory, nikoliv sportovní haly

Malá katolická etiketa

Způsoby chování, ať už dobré nebo špatné, nejsou nikdy soukromou záležitostí, nýbrž vždy vyjadřují kulturní stav společnosti. To platí také pro „chování“ v kostele. Nutí to tedy k zamyšlení, když náboženské „způsoby“ ztrácejí svůj vliv a nerespektují je již ani věřící v posvátných prostorách.

Prof. Dr. August Heuser, ředitel dómského muzea v Mohuči, napsal malou katolickou etiketu, která může posloužit katechetům, rodičům a všem věřícím.

Pravidla slušného chování dosloužila. Od generace '68 začala být pokládána za „repressivní“ a ztratila svůj účinek. Od té doby je přípustné jíst polévku vidličkou a jít do divadla v cvičebním úboru. Žvýkat žvýkačku v divadle nebo ve třídě se stalo soukromou záležitostí stejně jako baseballová čepice ve škole. Dobré způsoby přestaly existovat.

Ale dnes už mají dobré způsoby opět konjunkturu. V některých zemích uvažují o tom, že zavedou pravidla slušného chování jako školní předmět. I když k tomu třeba nedojde, jsou pedagogové toho názoru, že naučit se dobrým způsobům je pro budoucnost žáků stejně potřebné jako naučit se pravidlům pravopisu.

Krátké kalhoty a hluboké dekolty

Také pro kostely platí ode dávna pravidla chování. Při papěžských nebo biskupských návštěvách a při styku s kněžími

ve veřejných prostorách se ještě praktikují. Oslovování a gesta se liší od všedních oslovení a gest. Především v jižních částech Evropy je to ještě velmi zřejmé. Navštívíte-li kostel a především velkou katedrálu v jižní Evropě, máte ještě dobrý pocit posvátného prostoru, a při jejich návštěvě ví i občan ze severu, že nemůže dovnitř vstupovat v jakémkoliv oděvu. Krátké kalhoty, holá ramena, hluboké dekolty či čepice na hlavě zde nestrpí. Nejčastěji obdrží návštěvník plastickou pláštěnku, která přikryje nahé části těla. Můžeme se nad touto přísností usmívat, ale pravdou zůstává, že každé místo má své specifické oblečení. To platí pro pláž, školu i divadlo.

Školní vyučování předkládá nejen věcné souvislosti, ale jeho součástí je i výchova vhodného chování. K dovednosti číst patří také dovednost přečíst text na

veřejnosti. K úvaze o etických a mravních obsazích patří i dovednost mravně se chovat. Tak patří i k výuce náboženství, že jeho obsahy mají své vyjadřovací formy, které musí znát a ovládat již školáci.

Způsoby chování v chrámových prostorách

Praktickou zkouškou takových znalostí je chování v chrámovém prostoru. Jelikož chrámové prostory podle katolického pojetí jsou prostory posvátné, platí v nich tradicí potvrzená pravidla chování, jejichž dodržování je smysluplné podobně jako dodržování společenských pravidel. Kostel, kde se učíme víře, není pouze místem, kde poznáváme obrazy a předměty zbožnosti a znamení víry,

ale je také místem, kde se učíme, jak se v kostelním prostoru chovat.

Jestliže doma či ve škole existují pravidla chování, která je třeba respektovat, jako např. stolování nebo chování ve třídě, pak určitá pravidla platí i pro posvátné prostory. Některá z nich si tedy můžeme vyjmenovat:

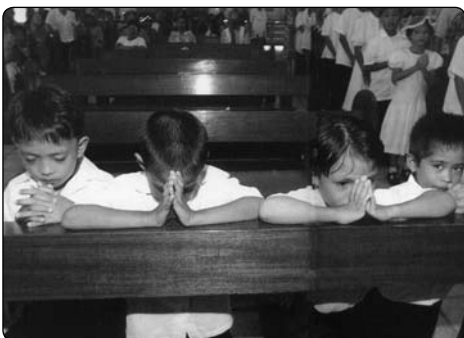
1. **Důstojnost prostoru:** Chrámový prostor jako dům Boží má svou důstojnost. S touto důstojností je neslučitelné např. cumlání lízátek nebo žvýkání žvýkaček.

2. **Oděv:** Důstojnost tohoto prostoru vyžaduje přiměřený oděv.

3. **Klobouky a čepice:** Tradice v našich společenských pravidlech předpokládá, že muži a chlapci v uzavřených prosto-

rách a při zdravení nemají na hlavách klobouky a čepice. To je gesto zdvořilosti a úcty. Pro chování v chrámu platí: chlapci a muži sejmou před vstupem do kostela klobouky a čepice. Dívky a ženy pokrývky ponechávají na hlavě. To je pozůstatek tradice, že ženy své vlasy zahalují. Vlasy totiž platí za sexuální symboly. Proto v dřívějších dobách ženy ve vě-

ku na vdávání musely nosit na hlavě šátek. Ještě dnes říkáme, že žena „přišla pod čepce“. Tento obyčej se udržel i z praktických důvodů. Ženy tedy ponechávají své klobouky na hlavě. V jižních zemích si ženy, které přicházejí bez pokrývky hlavy, při vstupu do chrámu pokládají na hlavu alespoň šátek nebo lehký závoj.

4. Znamení kříže: Znamení kříže, při kterém se vyslovuje „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“, je základní úkon katolické modlitby. Začínáme a končíme tak každou modlitbu. Vyjadřuje se tak znak kříže. Pro katolického křesťana je tento znak znamením požehnání pro celé tělo, které se pak odává modlitbě.

5. Pokropení svčenu vodou: Při vstupu do kostela namočí katolický křesťan špičky prstů v kropence se svčenu vodou a pak dělá znamení kříže. Připomíná si tím svůj křest, který mu umožnil vstup do církevního společenství. Toto gesto se opakuje při opouštění kostela. Tím si věřící opět připomíná svou úlohu, kterou má jako pokřtěný ve světě.

6. Přiměřená chůze: Rychlá chůze a běhání je pro kostelní prostor nevhodné. Krok má být přiměřený tak, jak má být ukázněné všechno chování. Jsme na posvátném místě a to by mělo ovlivňovat všechny náš pohyb.

7. Pokleknutí: Pokleknutím směrem ke svatostánku, který

označuje věčné světlo, dává katolický křesťan najevo, že chápe chrám jako dům Boží, resp. jako zvláštní místo skutečné přítomnosti Ježíše Krista v Nejsvětěj-

ší Svatosti oltáře, a že tuto víru vyznává. Pokleknutí je v mnoha kulturách znamením podřízenosti a uznáním svrchovanosti toho, před kým poklekáme.

8. Klečení: S pokleknutím souvisí také klečení. Klečení je znamením úcty, pokory a podřízenosti. Protože modlitba se má konat ve vsi pokoře, je klečení nejpůvodnějším a nejprůměrnějším držení těla při modlitbě. Zvláště při mši svaté počínaje proměňováním je klečení projevem klanění a úcty k Ježíši Kristu, který sestoupil na oltář, aby se za nás obětoval a daroval se nám. (Pokleká se už po Sanctus.)

9. Mlčení: Mlčení je projevem úcty a pozornosti. Proto v kostele vždy platí příkaz mlčení. Je to nejen pozornost a ohleduplnost k ostatním, kteří se v tomto prostoru soustřeďují k modlitbě. Je to především základní projev úcty k přítomnému Bohu.

10. Držení rukou: Během bohoslužby je držení rukou důležitým gestem. Známe dvě formy držení rukou: při jedné prsty zapadají do sebe, při druhé se dlaně s nataženými prsty přikládají k sobě. Oba tyto způsoby jsou rovnocenné.

11. Modlitba: Při každém i krátkém pobytu v chrámě by měl katolický návštěvník setrvat alespoň v krátké modlitbě. Jako modlitba se doporučují střelné modlitby nebo Otče náš spolu se Zdrávas Maria.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

tuto metodu k obsahovému rozboru kázání božského Mistra, jak nám je zaznamenali evangelisté, a hlásání, kterého jsme svědky dnes, zjistili bychom, že v současnosti došlo k výraznému úbytku takových obsahů, které se zabývají fenoménem zla, duchovního nepřítele a z toho plynoucího ohrožení. Je z toho možno vyvodit závěr, že tento fenomén dnes už zdaleka nepředstavuje tak závažný problém, jak tomu bylo v době, kdy Boží Syn žil mezi námi, anebo se jedná o určitý druh náhodné či dokonce záměrné slepoty?

Někteří nezodpovědní učitelé, kteří se podobají nejspíše těm, co nevházejí dveřmi, nebezpečí Zlého přehlížejí do té míry, že dokonce doporučují, abychom svůj vnitřní život obohacovali spiritualitou, která se nachází v jiných, a to pohanských náboženstvích, jako by takřka každé „duchovno“ pocházelo od Ducha Svatého. Ono se tak sice může tvářit, ale jeho skutečného původce poznáme teprve podle ovoce. Pán Ježíš sice prohlásil, že Duch vane, kam chce, ale to neznamená, že ho můžeme vidět v čemkoliv a že vane vždy právě tam a tak, jak si to představujeme my a jak by se nám to líbilo, aby to ospravedlnilo naše opovážlivé výpravy do pohanského světa. Satan, kterému tak záleží na tom, abychom mu vzdávali božskou poctu a také se podle toho tvářili, dělá všechno pro to, aby se mu této pocty co

nejvíce dostalo. Víme ze slov samotného Spasitele, že při tom dělá i veliké divy a zázraky, které by málem svedly i vyvolené. Ze zcela nepochopitelných důvodů se však přestalo počítat s tím, že vyznavači pohanských náboženství jsou hodni nikoliv obdivu, ale politování, protože ve skutečnosti *sedí v temnotách a ve stínu smrti*, jak se modlíme každé ráno v Zachariášově kantiku.

V tom směru je proto pro nás velice poučná a přímo směrodatná duchovní zkušenost, kterou prošel J. M. Verlinde. Ponořil se do východního náboženství a jeho praktik tak hluboce, jak jen je to možné, a nenašel ani nezažil v tomto velkém světovém náboženství setkání s Duchem Svatým, nýbrž s Beliálem, z jehož moci se pak po svém obrácení vymaňoval velmi dlouho a s velkými obtížemi.

Matka Církev se ze všech sil snaží, aby nás vymanila z moci zlého ducha. Než pokřtí katechumena, třikrát nad ním vykonává exorcismus a při křtu ho zavazuje, aby se odřekl zlého ducha a všeho, co působí a čím se pyšní. Tento závazek právě o Velikonocích obnovujeme. Posvěcuje a očišťuje nás svátostnými milostmi z největšího pokladu, který nám vydobyl dobrý Pastýř a který nám chystá Duch Svatý. Hledat duchovní obohacení ještě někde jinde, jako by nám On sám nestačil, je už samo o sobě urážkou a rouháním.

-red-

Všechny tyto projevy nejsou něco jako uniformující předpis dvorské etikety, nýbrž vnějším projevem vnitřního postoje úcty a pokory, které vyrůstají z živé víry. Proto i výchova našich dětí k správnému chování v chrámě musí začít s předáváním víry vštěpováním vnitřního přesvědčení, že katolické chrámy jsou v první řadě místem, kde zvláště a reálným způsobem přebývá náš Pán, kde se s ním můžeme osobně setkat, klanět se mu a rozmlouvat s ním. Vhodné úkony, držení těla a projevy

chování nejsou jen výrazem naší pokorné úcty, ale také estetickým projevem naší oprávněné křesťanské hrdosti, že můžeme náležet k jeho lidu. Nejsou soukromou záležitostí, ale výrazem společenského a kulturního stavu našeho křesťanského společenství a současně nás vhodně disponují k zaujetí odpovídajících vnitřních postojů, o kterých vydávají přesvědčivé svědectví.

Podle Komma 25/2004
připravil -lš-

Počátky Církve (2)

Letnice (2,1-13)

Konečně se naplnil padesátý den (= pentekoste). Všichni jsou stále shromážděni pospolu a pojednou cítí, že nastává čas, který slíbil Ježíš, den, ve kterém budou pokřtěni Duchem Svatým, den, který je učiní svědky a dá jim možnost, aby předstoupili před dvanáct kmenů izraelských. Je to den, který je počátkem Církve.

Jestliže Izraelitům připomínaly Letnice den, kdy Izrael dostal Zákon (Ex 19,16-19; 20,1-17), křesťanské Letnice jsou dnem, kdy byl dán Církvi „zákon Ducha“, „Nová smlouva“ (Jer 31,31).

Proto křesťané žijí ustavičně ve vědomí tohoto historického počátku své existence a čtou s radostí o tom, co se stalo ten den: *Všichni byli pohromadě, najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnuikal, aby promlouvali.*

Terminologie obohacuje zjevení na Sinaji (Ex 19,8; 16-18). Tu i tam se říká, že všichni byli pohromadě, tzn. sjednocení a svorní bez diskriminace, všichni uchvácení a naplnění hrůzou svrchovaným zásahem Boží moci, která se zviditelňuje symboly větru a ohně. Vítr symbolizuje sílu Ducha Svatého, který vane, kam chce. Jazyky jsou rozrůzněny, protože Duch Svatý uschopňuje apoštoly, aby mluvili „jinými jazyky“, jazyky národů, kterým mají zvěstovat spásu. Něco podobného se stalo také na Sinaji. Podle židovské tradice zde nebyl jen jeden „hlas“, ale „hlasy“, protože Boží hlas se rozdělil do mnoha jazyků, takže všechny národy mohly porozumět.

Když o této události rozjímáme, všimneme si, že smysl univer-

zality prostupuje celý text a je potvrzen dlouhým seznamem příslušných národů, *ze všech národů pod sluncem* (v. 5). V Jeruzalémě byl lid ze všech národů, a jakmile uslyšeli hukot větru, shromáždili se a byli ohromeni, protože každý slyšel apoštoly mluvit svým jazykem, jak hlásají „v jejich nářečí“ *velké Boží skutky*. Kdo to čte, vnímá, jak vyprávění vyvolává nepopsatelné nadšení, a je tomu snad také proto, že Lukáš trvale cítil, že onen den *bylo zaseto slovo spásy* do srdcí tak mnoha lidí, kteří je odnášejí daleko a dávají mu přinášet plody a posilují tak lidi ze všech národů ve spojení v Kristu a ve vzájemném společenství. Slovo hlásání zdomácnělo ve všech národech a ruší tak provždy to, co se stalo v Babelu. Také dnes by někteří chtěli standardizovat život a zrušit rozdílnost. Duch však je sjednocující síla, která respektuje každou kulturu a každou rozdílnost.

Příznačné je, že národy jsou označeny jménem jejich teritoria, jako např. *ti, kteří připutovali z Říma, židé obrácení na judaismus*. Lukáš tím chce naznačit, že křesťanství dospělo do Říma ještě dříve, než tam dorazili apoštoly, právě díky těmto Římanům přítomným v Jeruzalémě.

Ale všimněme si také chování přítomných. Text říká, že *všichni slyšeli apoštoly hlásat velké Boží skutky*. Ale jak reagují na tuto zvěst? Někteří říkají: *Co to má znamenat?* Jiní se však vysmívají a říkají: *Jsou plní sladkého vína*, tzn. jsou to nepochopitelné věci. Nestačí tedy samotné hlásání, je nutná **katecheze**. A to dělá Petr a my to dále konstatujeme jak ve Skutcích, tak v dějinách Církve. Nezbytnost katecheze ozřejmuje působení Ducha Svatého, který boří Babel a tvoří nové společenství mezi národy.

První Petrova katecheze (Sk 2,14-41)

Ježíš řekl svým učedníkům: *... budete mými svědky počínaje Jeruzalémem* (1,8). Nuže, oficiální počátek tohoto svědectví se začíná realizovat Petrovou katechezí. Pro Lukáše má Petr a ostatních jedenáct jedinečnou důležitost: on nám totiž pečlivě zaznamenal to, co oni nám předali: oni byli očitými svědky od počátku a pak se z vůle Ježíše stali služebníky slova (srov. Lk 1,2). A proto je samozřejmé, že nám chce Lukáš předat svědectví Petra, očitého svědka, a je přitom jasné, že to dělá jeho slovy a jeho stylem a při psaní myslí stále na Ježíše.

Jako Ježíš večer o Velikonočních učí své apoštoly, aby čet-

li jeho život a především jeho smrt a zmrtvýchvstání s použitím Písma, tak také Petr napodobuje svého Mistra.

On interpretuje letniční událost a celé Kristovo tajemství a poslouží si přitom Písmem. Dělá to novým a tvořivým způsobem tak, že se distancuje od dosavadního židovského způsobu četby. Už to nejsou události kolem odchodu z Egypta, které osvětlují celé Písmo, nýbrž je to Kristova novina, která odhaluje plný smysl i toho, co bylo řečeno v dávnověku.

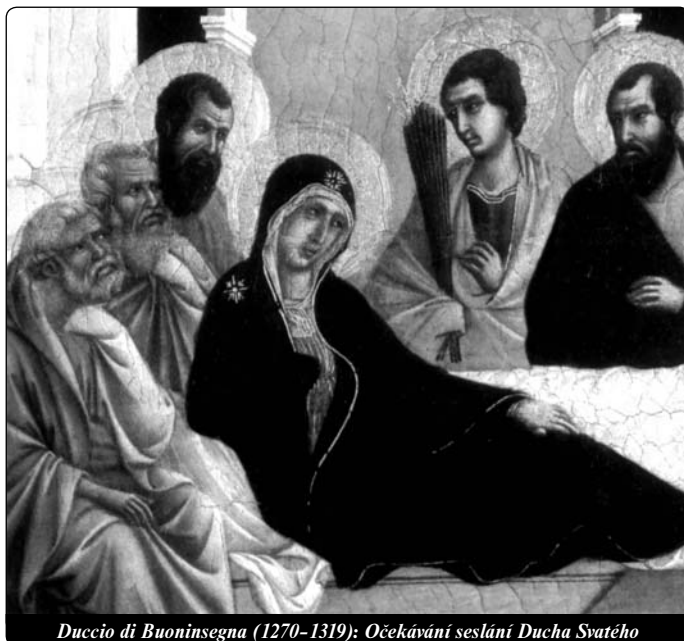
Ba co více, Kristova novina, dokonale naplnění všech proctví, se uskutečňuje vždy v míře, která je vzhledem k dávným ohlášením vždy zcela neočekávaná. Odtud ta potřeba citovat Starý zákon se svobodou, aby byl lépe vyjádřen nový význam, ale vždy v souladu se základním smyslem textu. V tomto duchu můžeme číst po křesťansku starozákonní texty.

Všechno je dílo Ducha Svatého

Reakce lidu, který poslouchal Petra a apoštoly, jak hlásají v různých jazycích velké Boží skutky, byla taková, že u některých vyvolávala úžas a touhu pochopit: „Co to znamená?“, zatímco jiní je pokládali za podnapilé (2,12n). Když to slyšel Petr, vystoupil a silným hlasem řekl přítomným: „Souvěrci židé a všichni, kteří pobýváte v Jeruzalémě, chtěli byste pochopit, co se tu stalo. Pozorně mě tedy vyslechněte. Nejsme opilí, jak si někteří z vás myslí, vždyť je teprve devět dopoledne a my, dbalí zákona, nepijeme alkoholické nápoje hned ráno (srov. Iz 5,11). Všechno to, co se právě děje, **to vše je dílem Ducha Svatého**, je to naplnění Božího zaslíbení, jak to můžeme číst u proroka Joela.“ A ihned cituje příslušný text, ale dělá to ve světle nových událostí.

(Nový text bude uveden tučně, starý v závorce.)

„Stane se v **posledních dnech** (po tomto dni) – **praví Hospodin**:

Duccio di Buoninsegna (1270-1319): Očekávání seslání Ducha Svatého

JÁ JSEM (16)

JÁ JSEM DVEŘE. KDO VEJDE SKRZE MNE, BUDE SPASEN. (JAN 10,9)

Ježíš, to jsou dveře, skrze které se vchází do ráje, otevírá se tomu, kdo ztratil cestu a chce ji znovu najít, zve ho s láskou, aby ho naučil být šťastným.

vylijí svého Ducha na všechny lidi a budou prorokovat vaši synové a vaše dcery, vaši jinoši budou vidět vidění a vaši starci budou mít sny. Také na své **služebníky a své služebnice** (na otroky a otrokyně) vylijí v oněch dnech svého Ducha a **budou prorokovat**. A učiním divy **nahore** na nebi a **zázraky dole** na zemi, krev a oheň, sloup dýmu. Slunce se obrátí v temnotu a měsíc v krev dřívě, než **přijde velký a slavný den** (velký a hrozivý). A každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude zachráněn.“

Jak vidíme, jsou zde rozdíly mezi starým a novým textem, protože nyní nenasloucháme proroku Noelovi ani Petrovi, ale Bohu, který mluví o tom, co má počátek v tomto letničním ránu: ne ve dnu Hospodina velkém a strašném, jak říká starý text, ale **ve dnu Páně velkém a slavném**. Letnice jsou obdivuhodný den, protože v něm mají svůj začátek „poslední dny“, přeplněné dary Ducha, které už nebudou jen vlastnictvím několika málo vyvolených. Bůh totiž říká: „*Vylíjí svého Ducha na všechny lidi, muže i ženy, mladé i staré a také na své služebníky a služebnice.*“ Otroci a otrokyně zmizí, aby se stali „Pánovými služebníky“, jako Mojžíš a proroci, jako Maria, Matka Páně. V novém Božím lidu nebudou privilegií. Duch a v důsledku toho schopnost prorokovat a ohlašovat Boží slovo bude dána všem. To je znamení nové doby, znamení, které naplnil Pán o Letnicích viditelně v podobě prudkého hukotu a ohnivých jazyků, které sestoupily z nebe. Je to znamení Boha, který je ohlašován kosmickými znameními, která však v sobě nemají nic hrozivého. Od tohoto okamžiku se bude mluvit o „o velkém slavném dnu Páně“, Bůh vstupuje do dějin jako triumfující s ohněm a silou Ducha, aby každého, *kdo bude vzývat jméno Páně*, uschopnil **kráčet dějinami s Ježíšem jako Ježíš mocí Ducha**.

(pokračování)

Z Maria Ausiliatrice přeložil -lš-

Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude spasen. Bude vcházet i vycházet a najde pastvu. ⁽⁹²⁾ Ne jsem pouze Cesta, jsem také Dveře, skrze které chci, abys prošel bez otálení, protože kdo nevstupuje skrze mne, nemůže dospět k Otci, ani vstoupit do nebeského království.

Proste, a bude vám dáno, řekl jsem jednoho dne, *tluče, a otevře se vám* ⁽⁹³⁾; a abys nemusel procházet mnoha dveřmi, které nejsem Já, a neunavoval ses procházením mnoha cest, dovolil jsem, aby mé srdce bylo otevřeno kopím a abys mohl bez klepání vstoupit touto širokou ranou do nitra mého Srdce, kde je shromážděno všechno dobro.

Já, Ježíš, činím každou věc **snadnou pro tvé dobro, ale naopak, já nacházím tvé srdce zavřené a stojím a tluču** ⁽⁹⁴⁾. Jsem **Ten, kdo tě miluje, a nacházím se v Eucharistii a žádám tě, abys dokořán otevřel dveře svého srdce. Hledám tě, stále tě hledám, jako žebrák čekám neúnavně u dveří tvého srdce.**

Otevři je, abych mohl vstoupit a obohatit tě svými milostmi. Bůh nechtěl být šťastný bez člověka, a proto Boží Slovo sestoupilo na svět, vtělilo se v Panně a učinilo se Eucharistií.

Zde tedy jsem, odstráň všechny překážky, očisti se lítostí, zbav se všech hříchů, vyzdob se čistotou, pokorou a láskou. To je to, po čem toužím, abych si u tebe mohl učinit svůj příbytek.

Mistr je zde a volá tě. ⁽⁹⁵⁾ Chci vstoupit k tobě, kterého miluji nekonečným zalíbením a který vstupuješ do mne. Ať se tvé srdce nebojí, protože já jsem Bůh pokoje, **Ten, kterému se zalíbilo učinit tě šťastným.**

Dnes si chci vzít do vlastnictví to, co mi z tolika důvodů patří.

Vstup ke mně, chci ti ukázat tvé jméno, které je zapsáno v mém Srdci, a ty mi ukáž mé jméno zapsané v tvém srdci. Dej mi to, co jsi: duši, život, city, schopnosti, něžnost a nakonec i své hříchy, abych ti je odpustil.

Co tě zdržuje? Přijď, protože jsi velice daleko. Již otevírám svou náruč, otevři také svou a stiskneme se v objetí lásky, ty zmizíš v mém Srdci a Já ve tvém. Pojď!

Dikůvzdání

Ježíši, vstupme oba skrze dveře svých srdcí. Já chci vstoupit do Tebe, abych byl spasen. Také Ty vstup do mne a vezmi si mne jako svou věc.

Ježíši, jako žebrák tlučeš na dveře mého srdce a čekáš ve dne v noci, abys byl vyslyšen.

Ježíši, chci vstoupit do Tvého Srdce. Nemusíš už tlouci na moje dveře, protože budou stále otevřeny pro Tebe a zavřeny pro hřích.

Jsem nehodný hříšník, ale Tvoji radostí je *darovat*. Ježíši, vztahuji k Tobě ruce, protože Ty

nikdy *nepohrdneš svým srdcem zkroušeným a pokorným* ⁽⁹⁶⁾.

Svěřuji Ti svou vůli, svou práci a své tužby, své tělo a svou duši, všechno, co jsem, co mám a co mohu mít. Přijmi mě, vezmi si mě a nikdy neopust to, co Ti patří.

Maria, Matko Boží a Matko moje, zavři pečlivě dveře mého srdce zámek lásky, aby Ježíš už nemohl odtud odejít. Amen.

Myšlenky pro život

Trpět, pracovat, usmívat se a radovat z každého kříže.

Nic nežádat, nic neodmítat. Nebudu pro sebe žádat nic jiného, než abych se vždy líbil Bohu.

Předsevzetí

Ježíši, chci, aby se můj život stal obětí pro větší slávu Otce. Tvoje touhy budou moje touhy a tvoje oběť bude moje oběť.

■ Pane Ježíši, dnes budu obětovat sebeovládání za spolupracovníky Svatého otce.

■ Ať rodiny vstupují skrze Tebe, Ježíši – Dveře, které vedou k Otci.

⁽⁹²⁾ Jan 10,9

⁽⁹⁵⁾ Jan 11,28

⁽⁹³⁾ Mt 7,7; Lk 11,9

⁽⁹⁶⁾ Srov. Ž 51,19

⁽⁹⁴⁾ Sk 3,20

KRISTUS NEHLÁSAL NÁBOŽENSTVÍ BLAHOBYTU

Biskup Gerhard Ludwig Müller řekl ve své promluvě ke Dni zasvěceného života, že nemáme šanci obnovit církev, jestliže z ní uděláme součást měšťáckého blahobytu. Radikálnost následování Krista ve vlastním životě se projeví jen tehdy, že přijmeme Kristovy nároky. Kristus nikdy nehlásal náboženství blahobytu. Vede nás vždy po cestě svého následování, která je výzvou pro lidskou existenci. On sám prohlásil, že jeho učedníkem může být jen ten, kdo na sebe vezme svůj kříž a následuje ho.

Být křesťanem není vždy snadné. Od každého z nás se požaduje, aby poznal vůli Boží ve vztahu ke svému životu a pak podle této vůle žil. Slib chudoby, čistoty a poslušnosti znamená právě, že člověk chce vést takový život, jaký si Bůh přeje. Ale každá forma křesťanského života spočívá v tom, odevzdat se zcela do vůle Boží ve službách druhým lidem. Tak se pak stává jak kněžský či řeholní život, tak i život v křesťanské rodině nebo v manželství zářícím znamením následování Krista.

Kath-net

Výzvy fatimského poselství (5)

Je-li naše modlitba přednášena v kostele, doma, během cesty, na poli či na ulici..., všude je Bůh, který vidí a naslouchá našim prosbám, našim chválám a díkům. Tak nás to učí Ježíš Kristus ve své odpovědi Samaritance, která mu předkládá následnou pochybnost: „*Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat!*“ Ježíš jí odpověděl: „*Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe (...). Ale nastává hodina – ano, už je tady – kdy opravdoví Boží citelové budou otce uctívat v duchu a pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové citelové. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.*“ (Jan 4,20–24)

Bůh chce, aby naše modlitba byla přednášena s opravdovostí a abychom měli na paměti, co jsme, naši ubohost, naše nic před ním; abychom měli na paměti to, o co prosíme a co s upřímností slibujeme, ochotni plnit své sliby. Ať naše chvály a díkůvzdání Bohu jsou výrazem pravdy citěné v hloubce našeho srdce, s duchem víry, lásky a důvěry. Bůh se nespokojuje se slovy marnými, prázdnými a beze smyslu, či s vypracovanými formulacemi, které by byly s potleskem přijímány tvory. Ale naše modlitba má být pokorná a doprovázená duchem obětí.

Častokrát bude nezbytné obětovat něco z našeho odpočinku: třeba vstát o něco dříve, abychom mohli jít do kostela a účastnit se slavení Eucharistie; nebo večer před odpočinkem stanovit nějakou minutu pro modlitbu růžence, učinit oběť vypnutí rádia či televize. Je to zřeknutí se vlastních zálib a svévole, které Bůh od nás žádá, a jak bylo řečeno dříve, jestliže se nechceme obětovat v tomto životě, budeme se muset oběto-

vat ve věčném životě, neboť jestliže se nespasíme neviností, spasíme se pouze modlitbou a pokáním.

2. Přinést Bohu v oběť nějaké malé potěšení v jídle takovým způsobem, abychom nepoškodili tělesné síly, jichž máme zapotřebí k tomu, abychom mohli pracovat. Tak například nahradit ovoce, které mně chutná, nějakým méně chutným, sladkost... či nápoj; snášet po určitý čas žízeň a pak ji utišit, avšak méně lahodným nápojem; zdržet se alkoholu či alespoň se vyhnout tomu, abychom ho pili příliš.

Když si bereme jídlo, nevybíráme si to nejlepší. Ale, jestliže ho nemůžeme ponechat stranou, aniž bychom neupoutali pozornost, vezmeme si ho s jednoduchostí a bez obav a budeme děkovat Bohu za to, co nám takto dává, protože nemůžeme také věřit, že Bůh, který je dobrý Otec, je s námi spokojen jen tehdy, když nás vidí umrtvené. Bůh stvořil dobré věci pro své děti a líbí se mu, když si jimi slouží bez toho, že by je zneužívali, a poté, co splnili svou povinnost v práci, aby si je zasloužili; a přijímáme je s vděčností a láskou k tomu, který nás naplnil svými dary.

3. Oběť, kterou můžeme a máme činit Bohu v oblékání: snášet trochu zimy či tepla, aniž bychom si nařikali; jestliže se na-

cházíme na témže místě s více osobami, nechat, aby dveře a okna byly otevřené či zavřené podle jejich libosti. Oblékat se se slušností a skromností, bez toho, že bychom se stávali otroky posledního výkřiku módy; a vždy odmítat to, co není ve shodě s těmito dvěma ctnostmi, abychom se svým způsobem oblékání nestávali popudem k hříchu, neboť máme pamatovat na to, že jsme před Bohem odpovědní za hříchy, které druzí spáchali kvůli nám.

Máme se proto oblékat podle křesťanské morálky, osobní důstojnosti a solidarity s druhými a přinášet Bohu oběť přehánění a marnivosti; a vzhledem k marnivosti umět přinést Bohu oběť přílišné ozdoby mnoha šperky, bez kterých můžeme velmi dobře žít a jejichž cenou můžeme pomáhat našim potřebným bratřím. Místo velmi bohaté a drahé látky se spokojme s nějakou jednodušší a levnější, a tak ušetřeme, abychom mohli lépe pomáhat našim bratřím, kteří nemají čím se zakrýt.

4. Snášet s pokojem *těžkosti*, které povstávají na naší cestě: někdy to bude jedno nepříjemné, provokativní a otravné slovo; jindy ironický úsměv, pohrdání, protirečení, odstrčení, nedostatek úcty; ještě jindy to bude nepochopení, výčitka, odmítnutí, nedostatek pozornosti, zapomenutí, nevděčnost atd.

Tehdy je nezbytné umět to snášet, přinést Bohu svou oběť

a smířit se s tím: nechat to přejít, jako bychom byli slepí, hluchí a němí, abychom viděli lépe, mluvili rozumněji a naslouchali hlasu Božimu. Nechat, aby zdánlivě měli převahu druzí; říkám: zdánlivě, neboť ve skutečnosti má převahu ten, kdo z lásky Boží umí v mlčení snášet. Rád ponechat, aby druzí zaujímali první místa, aby pro ně bylo nejlepší, když se radují a triumfují plody našich prací, našich obětí, naší činnosti, našich schopností, našeho ponížení a – řekla bych dokonce – našich ctností, jako by byly jejich, a spokojit se s tím být pokornými a obětovanými z lásky k Bohu a k bližním.

Rád snášet společnost těch, kdo jsou nám nesympatičtí a nepřijemní, těch, kdo nám protirečí, kdo nás unavují a nudí svými indiskrétními a možná zlovlnými otázkami; oplácet jim úsměvem, službou, přízní, odpouštět a milovat, a to naším pohledem obráceným k Bohu.

Toto zřeknutí se nás samých je snad nejtěžší obětí pro ubohou lidskou přirozenost, ale je také nejmilejší Bohu a nejzáslužnější pro nás.

5. Jsou pak *vnější skutky pokání a obětí*: některé povinné, jiné dobrovolné.

Povinnými oběťmi jsou například zdrženlivost a posty stanovené Církví. Ale nemůžeme a nemáme se omezovat pouze na ně, které jsou ve skutečnosti něčím velmi malým vzhledem k nutnosti, že všichni musíme konat pokání za své hříchy a za hříchy bližních.

Existují některé nástroje pokání, které byly užívány mnoha svatými, jako je bičování, zíněné roucho atd. Tyto skutky pokání se praktikují se souhlasem vlastního zpovědníka, ve spojení s Kristem bičovaným, ovázaným provazem a korunovaným trním. Jestliže Kristus pro nás tak trpěl, je více než spravedlivé, že děláme něco pro něj a pro jeho vykupitelské dílo.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Královská kanonie premonstrátů na Strahově a nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. v Olomouci ve spolupráci s Českou křesťanskou akademií Vás srdečně zvou na večer na téma **Perzekuce mužských a ženských řeholí za komunismu**. Večer se koná **v úterý 26. dubna 2005 od 16 hodin v Zimním refektáři Premonstrátského kláštera na Strahově**. Své příspěvky přednesou: autor knihy „Perzekuce komunistickým režimem mužských řádů a kongregací 1948–1964“ a editor knihy „Ženské řehole za komunismu (1948–1989)“ Mgr. Vojtěch Vlček, předseda Matice cyrilometodějské Josef Vlček, PhD. Jan Stříbrný (Česká křesťanská akademie), představitelé mužských a ženských řeholí. Součástí večera bude autogramiáda obou knih, které bude možné zakoupit přímo na místě.

MEDŽUGORJE – Sestláni Sv. Ducha – 11. 5. – 17. 5. – 1 940 Kč ● **IZRAEL** – odlet z Prahy, biblický okruh + Mrtvé moře, polopenze, kvalitní hotel – 23. 5. – 30. 5. – 14 490 Kč ● **ITÁLIE – RAKOUSKO – LAST MOMENT** – Řím, Asissi, Florencie, San Marino, Mariazzell – 23. 5. – 28. 5. – 4 990 Kč!!! ● **FRANCOUZSKÝ OKRUH – LAST MOMENT** – Lurdy, La Saletta, Ars, Cargassonne, Pont du Gard, Lyon – 29. 5. – 4. 6. – 6 990 Kč!!! ● **MEDŽUGORJE 4 + 4** se čtyřdenním pobytem u Jaderského moře – 22. 6. – 2. 7. – 3 790 Kč ● **IZRAEL** – odlet z Prahy, biblický okruh + Mrtvé moře, polopenze, kvalitní hotel – 31. 10. – 7. 11. – 13 790 Kč ● **Příhlášky a informace**: CK AVETOUR – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 51801 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, tel.: 494 377 654, mobil: 602 441 670.

CENTRUM PRO RODINNÝ ŽIVOT, OLOMOUC - LETNÍ POBYTY PRO RODINY 2005

Program: rekreačně-poznávací, výlety, programy pro děti i dospělé, hry a soutěže... Po dohodě možnost společných akcí a setkání, modlitba, mše svatá.

SLOVENSKO - ROHAČE, REKREAČNÍ STŘEDISKO, HUTY - 16. 7. - 23. 7.; 23. 7. - 30. 7.; 6. 8. - 13. 8. 2005. **Cena:** !!! **STEJNÁ JAKO VLONI !!!** (plná penze + ubytování) pokoje bez soc. zař.: dospělí a děti nad 12 let 2450 Kč; děti 3-12 let 1960 Kč děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu). Pokoje s vlastním soc. zař.: dospělí a děti nad 12 let 2730 Kč; děti 3-12 let 2170 Kč; děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu).

SLOVENSKO - ORAVA, AGROTURISTICKÝ AREÁL, DLHÁ NAD OR. - 30. 7. - 6. 8. 2005. **Cena:** (plná penze + ubytování) dospělí a děti nad 12 let 2660 Kč; děti 3-12 let 2240 Kč; apartmán: dospělí a děti nad 12 let 3010 Kč; děti 3-12 let 2590 Kč; děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu). S MOŽNOSTÍ JÍZDY NA KONICH A JEZDECKÝM KURZEM.

SLOVENSKO - VYSOKÉ TATRY, REKREAČNÍ STŘEDISKO DĚTSKÝ RÁJ, TATRANSKÁ LESNÁ - 14. 8.-21. 8. 2005. **Cena:** (plná penze + ubytování) dospělí a děti nad 12 let 2660 Kč; děti 3-12 let 2240 Kč; pokoje se soc. zařízením: dospělí a děti nad 12 let 2940 Kč; děti 3-12 let 2590 Kč; děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu). Početná rodina získává na pobyt slevu 200 Kč za třetí a každé další dítě. (Platí pro pobyty na Slovensku.)

BESKYDY, HORSKÝ HOTEL HIT, HORNÍ BEČVA - pobyt pro prarodiče s vnučaty 14. 8. - 20. 8. 2005. **Cena:** (plná penze + ubytování) šestidenní pobyt! Dospělí a děti nad 12 let 2460 Kč; děti 3-12 let 1920 Kč; děti do 3 let 180 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu).

Pobyt pro osamělé matky s dětmi v Olomouci 2. - 9. 7. 2005. Charakteristika: Pobyt je určen pro všechny matky, které z různých důvodů (neprovdání se, rozvod, ovdovění apod.) vychovávají své děti samy. Může přijet i sama maminka, jejíž děti jsou dospělé, nebo v uvedeném termínu mají jiné aktivity. Program: Setkání je rozdělené do dvou částí: naučné a rekreační. Dopolodní část zahrnuje přednášky psychologa, dětského psychologa, psychiatra, kněze a předpokládá se na ní účast přihlášených maminek. V průběhu přednášek je zajištěna péče a program pro děti. Během dne je možnost k osobním rozhovorům s přítomnými odborníky nebo knězem, který je přítomen po celou dobu setkání. Každý den je příležitost zúčastnit se mše sv. a společných modliteb. **Ceny:** dospělá osoba a děti od 10 let: 1950 Kč plná penze, ubytování, program přednášek, konzultací, výtvarné činnosti, jednodenní výlet aj.; dítě 3-10 let: 1650 Kč plná penze, ubytování, program her atd.

Bližší informace o našich pobytech na www.rodinnyzivot.cz; přihlášku a další informace Vám na požádání zašleme. Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 OLOMOUC, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz

Moravsko-slezská křesťanská akademie, region Kyjovsko, srdečně zve spoluobčany všech generací na přednášku s besedou na téma **CESTA K PLNOSTI**.

Naším milým hostem bude **P. Stanislav Krátký**, probošt mikulovský. Těšíme se na setkání s Vámi ve čtvrtek **21. dubna 2005 v 17.00 hod.** ve farním kostele v **Kyjově**. **Program:** 17.00 hod. - mše svatá; 18.00 hod. - promluva, diskuse a představení knihy „K plnosti“ s možnou autogramiádou. Děkujeme za Vaši hojnou účast, pozorné naslouchání a bohatou diskusi. Vstupné dobrovolné.

Orelské jednoty Dobříš a Kladno Vás srdečně zvou na přednáškové setkání do Dobříše. Po přednáškovém setkání možnost sportovních aktivit. Pořadatelé po kulturním programu zvou účastníky na turnaj ve volejbalu, stolním tenisu, fotbalu, v nohejbalu a petanque v prostorách orlovny a na hřišti. Těšíme se na viděnou a příjemnou společnost. Zdař Bůh!

Členové orelských jednot Dobříš a Kladno

Orel jednoty Dobříš: br. Petr Vitásek - tel.: 318 521 978 ● Orel jednoty Kladno: br. Stanislav Vejvar - tel.: 312 247 910, e-mail: standa.vejvar@volny.cz

III. ročník orelského přednáškového setkání se koná v sobotu 30. dubna 2005 v 9.30 hodin v orlovně v Dobříši, ul. 28. října čp. 451 (za Penny Marketem, vedle budovy Policie ČR, poblíž hlavního náměstí v Dobříši).

Program: Stanislav Vejvar - Ústřední jednoty československých legionářů-katolíků, součást Československého Orla ● Pavel Muchka - Josef Dobrovský a Václav Hanka - počátky české slavistiky ● Michal Semín - Kristus Král v současném světě.

verité

VÉRITÉ
Konviktská 16, 110 00 Praha 1

Cestovní agentura zaměřená na poutě do Medžugorje má následující termíny poutí

3. 5. - 10. 5.	20. 7. - 27. 7.	6. 9. - 13. 9.
10. 5. - 17. 5.	29. 7. - 7. 8.	24. 9. - 30. 9.
28. 5. - 4. 6.	30. 7. - 7. 8.	3. 10. - 10. 10.
20. 6. - 27. 6.	11. 8. - 17. 8.	24. 10. - 31. 10.
1. 7. - 7. 7.	18. 8. - 24. 8.	27. 12. - 3. 1.
11. 7. - 18. 7.	27. 8. - 2. 9.	

Autobusy vyjíždějí z různých míst Čech a Moravy

Pro celý autobus zajistíme i jiný zvláštní termín. Kněží a řeholníci cestují zdarma. Je zajištěno tlumočení i večerních bohoslužeb. **Ubytování do 600 m od kostela.**

Ceny poutí: sedmidenní 1980 Kč, osmidenní 2080 Kč, devítidenní 2140 Kč, desetidenní 2140 Kč (první den u moře)

Přihlášky na uvedené adrese, nebo tel: 222324617, fax: 222321294, e-mail: centrum@verite.cz

Liturgická čtení

Neděle 17. 4. - 4. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 2,14a.36-41

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Petr 2,20b-25

Ev.: Jan 10,1-10

Pondělí 18. 4. - ferie

1. čt.: Sk 11,1-18

Ž 42(41),2-3; 43(42),3.4

Odp.: 42(41),3a (*Má duše žíznil po živém Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,11-18

Úterý 19. 4. - ferie

1. čt.: Sk 11,19-26

Ž 87(86),1-3.4-5.6-7

Odp.: Ž 117(116),1a (*Chvalte Hospodina, všechny národy!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,22-30

Středa 20. 4. - ferie

1. čt.: Sk 12,24-13,5a

Ž 67(66),2-3.5.6+8

Odp.: 4 (*At tě, Bože, velebí národy, at tě velebí kdekterý národ!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 12,44-50

Čtvrtek 21. 4. - nez. pam. sv. Anselma

1. čt.: Sk 13,13-25

Ž 89(88),2-3.21-22.25+27

Odp.: 2a (*Naveky chci zpívat o Hospodinových milostech.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 13,16-20

Pátek 22. 4. - ferie

1. čt.: Sk 13,26-33

Ž 2,6-7.8-9.10-11

Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,1-6

Sobota 23. 4. - svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46-49

nebo Kol 1,24-29; 2,4-8

Ž 96(95),1-2a.2b-3.7-8a.10

Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,11-16

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 4.	PO 18. 4.	ÚT 19. 4.	ST 20. 4.	ČT 21. 4.	PÁ 22. 4.	SO 23. 4.
Antifona	518	518	518	518	518	518	1722
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	518	518	518	518	1349
Antifony	563	1151	1167	1183	1198	1214	1350
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	813
Kr. čtení a zpěv	563	567	570	573	577	580	1350
Antifona k Zach. kantiku	563	567	570	574	577	580	1350
Prosby	564	567	571	574	577	580	1724
Záv. modlitba	564	568	571	574	1348	581	1350
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	564	568	571	574	578	581	1726
Záv. modlitba	564	568	571	574	578	581	1350
Nešpory:							
Hymnus	517	517	517	517	517	517	517
Antifony	561	565	1161	1177	1193	1208	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	561	565	569	572	575	579	582
Ant. ke kant. P. M.	562	566	569	572	576	579	582
Prosby	562	566	569	572	576	579	582
Záv. modlitba	564	564	568	571	574	1348	581
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKA

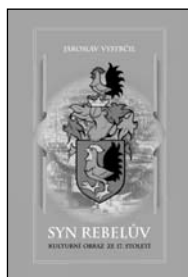
SYN REBELŮV

(Kulturní obraz 17. století)

Jaroslav Vyrtrčil

Autor, známý český historik, se v této knize zabývá především postavou Václava Rudolfa Haranta z Polžic, katolického kněze a řeholníka. Byl nejmladším synem Kryštofa Haranta, popraveného při staroměstské exekuci roku 1621. Práce J. Vyrtrčila je volným vyprávěním, ale rozhodně nejde o beletrii, neboť se důsledně opírá o dostupné historické prameny. Postava Václava Rudolfa Haranta se však stala také spojovacím článkem k vylíčení celého náboženského, kulturního a politického ovzduší daného období. Jsou zde také vylíčeny počátky a první doby rozkvětu kláštera sv. Václava na Zderaze i celé řeholní rodiny bosých augustiniánů na území naší vlasti. Závěr knihy tvoří přehled životních dat Václava Rudolfa Haranta, rozsáhlý seznam pramenů a literatury, z kterých J. Vyrtrčil čerpal, rodopisné tabulky a rejstříky jmenný a místní. Publikace obsahuje také obrazovou přílohu.

Maticce cyrilometodějská s. r. o., brož., A5,
256 stran + 8 stran obrazové přílohy, 248 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NADĚJE V LEPŠÍ BUDOUCNOST

Jana Pospíšilová

Životopis ThDr. Karla Skoupého, brněnského biskupa v letech 1946–1972, který celých 18 let byl násilně oddělen od své diecéze. Jeho největší posilou kromě víry byla naděje v lepší budoucnost.

Sypták, brož., zúž. A5, 104 stran, 99 Kč

MUSÍŠ VÝŠ

P. Jan Rybář, S.J.

Fejetony napsané pro Rychnovský zpravodaj v letech 1996–2004 a jiné sebrané publikované články a příspěvky.

Grantis, s.r.o., brož., zúž. A5, 166 stran, 135 Kč

ODVAHA PRO VŠEDNÍ DEN

Ivan Golub

Úvahy o radostné důvěře z pera chorvatského básníka a profesora teologie. Předmluva Tomáš Špidlík.

Karmelitánské nakladatelství,
brož., 178x115 mm, 148 stran, 129 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Maticce cyrilometodějská s. r. o.